

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

15^η Μαΐου 1867. || Φυλλάδιον 64.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ὁ Ἰούλιος. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Ἡ Ἐπαύτις.
— ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Εἰς Λεύκωμα. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ.
Φεβρύριον τοῦ Καρβύου. — ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΛ. — Διηγήματα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 12.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	” ” . . .	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ . .	φλωρ. 1.	” ” . . .	φλωρ. 2.

ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΗΜΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 11.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 64.

15 ΜΑΙΟΥ 1867.

ΥΟΥΓΚ

ΥΠΟ ΒΙΛΛΕΜΑΙΝ.

Ὁ Ἰούγκ (Ἐδουάρδος), ἄγγλος ποιητής, ἐγεννήθη κατὰ ἰούνιον 1681 εἰς Οὐφραμ, πλησίον τοῦ Οὐϊντσέστερ. Ὁ πατήρ του, ἐκκλησιαστικός καὶ ἱεροκήρυξ, ἀφοῦ ἐξυπνέτησε πολὺν χρόνον μικρὰν τινα ἡμερίαν εἰς Οὐφραμ, ἀνυψώθη εἰς τὸ ἀξίωμα ἰδιαιτέρου ἱερέως τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου καὶ ἀρχιεπισκόπου τῆς ἀρκούντως πλουσίας ἐκκλησίας τοῦ Σάρουμ. Ὁ νέος Ἐδουάρδος ἔσχεν ὡς ἐπίτιμον ἀνάδοχον τὴν βασίλισσαν Μαρίαν.

Ὁ Ἐδουάρδος Ἰούγκ ἀνετράφη ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ὡς ὑπότροφος ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῦ Οὐϊντσέστερ· τὴν δὲ ὑποτροφίαν ταύτην διετήρησε μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας. Ἀγνοεῖται ἂν διεκρίθη εἰς τὰς σπουδὰς του, εἶναι γνωστὸν ὅμως ὅτι ματαίως προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχη ἔδραν ὑψηλοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης. Ἐστράφη τότε πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου προσελήφθη εἰς τὸ γυμνά-

σιον τοῦ Ἀλσοῦλ ὡς ὑψηγῆτης (1)· ἀλλ' ἠκολούθησε τὸ προπαρασκευαστικὸν τοῦτο στάδιον μὲ μετριωτάτην ζέσειν καὶ μακρὰς διακοπὰς, καθότι μόλις ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ νομοδιδάκτου κατὰ τὸ 1714, τὸν δὲ τοῦ διδάκτορος τῆς νομικῆς κατὰ τὸ 1719, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἡ πρὸς τὴν ποίησιν ὀρεξις κατεῖγεν αὐτόν, χωρὶς ὅμως νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἐξοχόν τι πόνημα. Ἦτο ποιητὴς κατὰ περιστάσιν καὶ αὐλικὸς ποιητὴς· ἀλλόκοτος ἀφετηρία διὰ τὸν μελαγχολικὸν ψάλτην τῶν Νυκτῶν. Ἐν πρώτῳ αὐτοῦ δοκίμιον, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1712, ὑπῆρξεν ἐπιστολὴ τις πρὸς τὸν λόρδον Λανσδὼν, σκοποῦσα νὰ δικαιολογήτῃ τὴν ἀναγόρευσιν δώδεκα ὁμοτίμων γενομένην παρὰ τῆς βασίλισσας Ἄννης· συμβάν τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλην χώραν μόλις ἤθελε παρατηρηθῆ, καὶ τὸ ὁποῖον ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ μεγάλου σκανδάλου καὶ ἐγκληματικῆς δίκης. Δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἡγεμονίδος ταύτης, ὁ ποιη-

(1) Ἡ λέξις αὕτη ἐνταῦθα δὲν ἐκλαμβάνεται εἰς τὴν ἐν τῇ κυβερνητικῇ τῆς Ἑλλάδος γλώσσῃ συνήθη σημασίαν της, ἀλλ' ἐμφαίνει ἀπλῶς τὸν κατώτατον βαθμὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ἱεραρχίας.

της ἐδημοσίευσεν πομπώδη πανηγυρικὸν τοῦ διαδόχου τῆς Γεωργίου τοῦ Α'. Ἡ μανία τοῦ ἐγκωμίου τὸν κατεῖχεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε παραγγελοῖς ν' ἀπαγγεῖλη λόγον λατινικὸν δι' ἐν γυμνάσιον ὅπου ἦτο ὑφηγητὴς τὸν ἀφιέρωσεν ἐν κολακευτικῇ ἐπιστολῇ εἰς τὰς κυρίας τοῦ οἴκου Κόδριγκτων. Συνέθεσε στίχους ἐπίσης πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Ἀδδισῶνος, καὶ πεζὸν ἐγκώμιον τοῦ μαρκεσίου Οὐάρτων, ἀνθρώπου ἀναιδοῦς καὶ δυσφημισμένου, τοῦ ὁποίου ἐπεζήτησε τὴν προστασίαν καὶ ἔλαβε τὰ εὐεργετήματα.

Εὐγενέστερα φιλολογικὰ ἔργα συνεμίχθησαν ἐντούτοις μετὰ τῶν πρώτων δοκιμιῶν τοῦ Ἰούγκ, δυνάμενα νὰ προαγγεῖλωσιν ἤδη τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα τῆς ποιητικῆς του ἱκανότητος. Τὸ ποίημα τῆς *τελευταίας Κρίσεως*, δημοσιευθὲν τῷ 1713, παρέχει χαρακτῆρας ὕψους συγκινητικοῦ καὶ μεγαλείου καὶ ποιητικῆς ἰσχύος, μ' ὅλον τὸ ἐκχυτὸν καὶ τὴν μονοτονίαν τῶν εἰκόνων. Δυσχεραίνει τις μόνον βλέπων τὸν ποιητὴν ἐπαναπίπτοντα εἰς τὰς συνήθεις του κολακείας καὶ μετὸν ἐξωγκωμένον ἐκεῖνον τόνον ὅστις τὰς καθιστᾷ γελοιωτέρας ἔτι, κάμνοντα τὴν ἀποθίωσιν τῆς βασιλείας, ἧτις ἔζη ἀκόμη. Δὲν ἐννοεῖ τις πῶς τὸ μέγα καὶ ἐπίσημον θέαμα τὸ ἐποπτευόμενον διὰ τῆς φαντασίας τοῦ συγγραφέως, δὲν τὸν ἐπροφύλαξε κατὰ τῶν εὐτελῶν ἀποπλανήσεων τοῦ κάτω αὐτοῦ κόσμου, καὶ πῶς ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην, ἂν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ οὕτω, τοῦ κολακεύειν τὴν ἐξουσίαν ἀκόμη καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς *τελευταίας Κρίσεως*.

Ὅτι καθιστᾷ τὴν ἀδυναμίαν ταύτην ἔτι μᾶλλον ὀχληρὰν καὶ δυσάρεστον εἶναι ὅτι ἀναπαρίσταται ἀπύστως. Ὁ ποιητὴς δὲν ἐβαρύνθη ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη ν' ἀπευθύνῃ πομπώδεις ἀφιέρωσεις καὶ στιχοιργημένους πανηγυρικοὺς εἰς τοὺς βασιλεῖς, εἰς τοὺς ὑπουργοὺς καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἄρχοντας. Εἰργάζετο ἐπίσης καὶ διὰ τὸ θέατρον καὶ συνέταξε τὴν τραγωδίαν τοῦ *Βουσίριδος* τῷ 1719, καὶ μίαν ἄλλην, ἐπιγραφομένην ἢ *Ἐκδίλησις*, τῷ 1721· ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα πονήματα, μετρίως εὐαρεστήσαντα εἰς τὸ κοινόν, τῷ ἀπέφεραν ὀλιγώτερα παρὰ αἱ ἀφιερωτικαὶ αὐτῶν ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τὸν

δοῦκα τοῦ Νεοκαστελλίου καὶ τὸν μαρκεσίον Οὐάρτων.

Ὁ Ἰούγκ, τοῦ ὁποίου ἡ ἱκανότης δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη νὰ ἔχη κλήσιν καταφανῆ εἰμὴ διὰ μόνην τὴν κολακείαν, ἐδημοσίευσεν περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν συλλογὴν τινὰ σατυρῶν· ἀλλ' ἕκαστον ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων, ὅπου ὁ ποιητὴς ἐκακολόγει εὐτελεῖ τινὰ ἐλαττώματα, ἀπευθύνετο πομπωδῶς εἰς μέγαν τινὰ ἄρχοντα καὶ ἐτίθετο ὑπὸ τὴν σκιάν του. Ὁ ἠθικολόγος ποιητὴς εὐρισκόμενος εἰς τὸ δίλημμα τοῦ νὰ παροργίζετο διὰ τὰς ἀφροσύνας τοῦ κόσμου ἢ νὰ μυκτηρίζῃ αὐτὰς, ἐπροτίμησε, λέγει, τὸ δεύτερον ὡς μᾶλλον σωτηριῶδες διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ καὶ μᾶλλον δυσάρεστον διὰ τὴν ἀνοιαν καὶ μοχθηρίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξασκήσῃ τις ἐπιτυχῶς τοιαύτην ἀντιποινίαν, ἢ πρόθεσις εἶναι ἀνεπαρκής· καθότι πρέπει μετὰ τῆς πικρίας νὰ συνδυασθῇ ἡ εὐτραπελία, νὰ πληγῶνῃ ὁ ποιητὴς μετὰ χάριτος, καὶ νὰ ἐπιβρίπτῃ τὸ γελοῖον κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῆς κακίας ὡς καὶ ἐπὶ τῆς μωρίας. Ὁ Ὁράτιος εἶχε διαπρέψει εἰς τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλ' ὁ Ὁράτιος πολὺ μακρὰν εὐρίσκειται τῆς μονοτονίου τραχύτητος τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ. Ἰπελείπετο ἢ ἄλλη ἐκείνη μορφή τῆς σκτύρας, ἢ σοβαρωτέρα καὶ στρυφνοτέρα, ἐν τῇ ὁποία καὶ αὐτὴ ἢ λογοτεχνία ἐξαφανίζεται καὶ ἀπορροφᾶται ἐντὸς τοῦ πάθους, καὶ ὅπου ἡ ὑπερβολὴ τῆς περιφρονησεως καὶ τοῦ μίσους συνταυτίζεται μετὰ τοῦ ποιητικοῦ οἴφρου. Ὁ Ἰουβενάλιος μᾶς εἶχε δώσει τὸ παράδειγμα τοῦ σατυρικοῦ τούτου εἶδους, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠρελήθησαν ὁ Δράυδεν καὶ ὁ Ῥόσεστερ, καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου κάλλιστα συμβιδάζεται ἡ παράτολμος ἐλευθερολογία τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης. Ἀλλ' ὁ βαρὺς καὶ περισσευμένους Ἰούγκ ἐτρόμαξε τοιαῦτα παραδείγματα, αἱ δὲ σάτυραι αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξαν εἰμὴ κοινοὶ τόποι ἐκτεθειμένοι εἰς γλώσσαν ἐνεργὸν καὶ εἰκόνες βαρυχρώματος, ἀλλ' ἐστερημένοι φυσιογνωμίας.

Ὁ ποιητὴς θὰ ἐπλούτῃ ταχέως ἀλλὰ κατέθεσε καὶ ἀπώλεσε σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἰνδικῆς ἐταιρίας, αἵτινες τότε ἐξήπτον ὄλας τὰς κεφαλὰς ἐν Ἀγγλίᾳ. Διὰ ν' ἀποζημιωθῇ ἐπανηγύρισεν ἐν ποιήματι διε-

θευασμένῳ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Οὐαλπὼλ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ἐπαινέσει πολλάκις. Ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τοῦτον, πρότυπον τῶν διαφθορῶν ἐκεῖνων βραδίουργων οἵτινες δεσπόζουσι μίαν χώραν ἀγοράζοντες τὰς ἀσθενεῖς συνειδήσεις καὶ προγράφοντες τὰς ἱκανότητας ὅσας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀγοράσωσι· « Ἄ! πόσον ἐπιθυμῶ, ἀναφλεγόμενος ὑπὸ τόσον μεγάλῃ ὑποθέσει, νὰ ἐκσπενδονίσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὰ βάθη τῆς αἰωνιότητος! » Ἐπειτα προσθέτει, ὡς ἀπονήρευτον ἐξήγησιν τῆς δουλοπρεποῦς του ἐμφάσεως· « Ἡ καρδιά μου, ὦ Οὐαλπὼλ, φλέγεται ὑπὸ πυρὸς ἐγνώμονος! Ἐὰ κύματα τῆς βασιλικῆς εὐποιίας, ὑπὸ σοῦ διευθυνόμενα, ἦλθον νὰ δροσίωσι τὴν αὐχμηρὰν τῆς ποιήσεως χώραν. » Ὁ ποιητὴς εἶχεν ἐπιτύχει διακοσίων λιρῶν στερλινῶν σιτηρέσιον, βαρυτίμως ἀγορασθὲν διὰ τοσοῦτων καταγελάστων θωπειῶν.

Κατὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Γεωργίου Β' ἐχώρδισε πάλιν τὴν λύραν του διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐξουσίαν· συνέταξεν ὡδὴν πρὸς τὸν βασιλέα, πατέρα τῆς πατρίδος, καὶ ἄλλην, ἐπιγραφομένην ὁ Ὠκεανός, ὅπου ἐγκωμιάζε τὴν γενναίωφροναν πρόθεσιν τὴν ὁποίαν εἶχε δεῖξει ὁ κυριάρχης θέλων νὰ καταργήσῃ τὴν βιαίαν ναυτολογίαν καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπίσης ἐλευθέραν ὅσον ἦτο ἐνδοξος διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, τῷ 1727, ὁ Ἰούγκ, ὡν ἤδη τεσσαράκοντα ἔξ' ἔτων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον, καὶ μετ' ὀλίγον διωρίσθη ἐφημέριος τοῦ βασιλέως Γεωργίου Β'. Ἡ βραδυφανὴς αὐτὴ κλήσις παρήχθη, λέγουσιν, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἀγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκινίου, τοῦ ὁποίου ὁ Πῶπ εἶχε συμβουλευσεῖ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὁ Ἰούγκ εἶχε τότε ἀρτίως περαιώσει καὶ ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ εἰς τὸ θέατρον τραγωδίαν τινὰ ἐπιγραφομένην *Δημήτριος καὶ Περσεὺς*, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν θυσιάσῃ χάριν τῆς σοβαρότητος τοῦ νέου του ἐπαγγέλματος. Ἐπίσης ἠθέλησε νὰ παραιτηθῇ τῆς ποιήσεως καὶ ἐδημοσίευσεν ἠθολογικὴν τινὰ πραγματείαν εἰς τὸ πεζὸν περὶ τῆς μικρᾶς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ ὁμοῦ δὲν ἔλειψε νὰ τὴν ἀφιέρωσῃ εἰς τὴν βασιλείαν. Τῷ 1729 ἀπήγγειλεν ἐνώπιον τῆς

βουλῆς τῶν κοινοτήτων, κατὰ τὴν ἐπέτειον ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου Καρόλου τοῦ Α'. διδάχην πλήρη ζήσεως ὡς πρὸς τὸ σέβας τὸ ὁποῖον οἱ λαοὶ ὀφείλουσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν.

Μετ' ὀλίγον ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πόλιν ἐξύμνησεν ἐν ὡδῇ πιναρική τὸ ταξίδιον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὅστις ἀρτίως εἶχεν ὑπογράψῃ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνοβέρου. Μ' ὅλον τὸν ἀκάματον τρόπον ζῆλόν του πρὸς τὴν κολακείαν, ὁ διδάκτωρ Ἰούγκ ἐστερεῖτο βεβαίως ἢ εὐτυχίας ἢ δεξιότητος, καθότι δὲν ἀπῆλθον ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ ἐκκλησίᾳ τὰ ἀξιώματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἱκανότης αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ τὸ κήρυγμα δεξιότης ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνυψώσῃ. Μόλις κατὰ τὸ 1730 ἐπέτυχε ταπεινὴν τινὰ ἡγουμενσίαν εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Ἐρτφόρδ. Δύο ἔτη μετέπειτα, ἐνυμφεύθη τὴν λαίδην Ἐλισάβετ Ἀῖ, γῆρὰν ἐνός συνταγματάρχου καὶ θυγατέρα τοῦ κόμητος Λιχτφίλδ. Ἡ περιφανὴς αὕτη ἐπιγαμία ἐφαίνετο ἱκανοποιούσα τὴν φιλοδοξίαν τοῦ ποιητοῦ καὶ παρέσχεν εἰς αὐτὸν ἔτη τινὰ εὐδαίμονα. Φαίνεται ὅτι τότε ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸ Λονδίνον καὶ ὅτι ἐγνώρισεν ἐκεῖ τὸν Βολταῖρον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε μίαν τῶν περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ὡδῶν του, καθότι ἠγάπα νὰ πραγματεύετο τὸ θέμα τοῦτο διὰ νὰ κολακεύσῃ καὶ τὸ ἔθνος αὐτοῦ, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐκολάκευσε τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς ὑπουργοὺς.

Τῷ 1740, ὁ διδάκτωρ Ἰούγκ ἐπαθε φρικαλέον δυστύχημα εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλει τὴν ἀθανασίαν του. Ἡ σύζυγός του ἀρπαγείσα ἐκ προώρου θανάτου, ἄφινε θυγατέρα ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τῆς, ἧτις ἀρτίως συζευχθεῖσα μετὸν υἱὸν τοῦ λόρδου Πάλμεστον προσεβλήθη καὶ αὕτη ἀπὸ στηθικὸν νόσημα. Ὁ Ἰούγκ, ὅστις τὴν ἠγάπα μετὰ στοργὴν πατρὸς, τὴν ὠδήγησε πρὸς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην καὶ τὴν εἶδε ν' ἀποθάνῃ εἰς Νίσαν· ὁ δὲ νέος σύζυγός τῆς, ὁ θρηνῶν αὐτὴν, ἀπεβίωσε καὶ οὕτως μετ' ὀλίγον.

Στερηθεὶς διὰ μιᾶς τῶν προσηλοστέρων του προσώπων, ἀπομονωθεὶς διὰ τοῦ θανάτου κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ γῆρατος, ὁ ποιητὴς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔμενεν εἰμὴ μόνον ἐν ἄρρην τέκνον εἰς νηπιακὴν ἡλικίαν, παρεδόθη ὀλιγόληρος εἰς τὴν ὄψιν

του, ἡ δὲ ὀδύνη αὐτὴ ἀπετέλεσε τὴν μεγαλοφυΐαν του. Παραιτῶν τὰ ἐγκόσμια συμφέροντα καὶ τὰς ματαίαις φιλοδοξίας πᾶς ἐπιείκεια ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπεδίωκεν, ἐξέχυσε τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀπομονώσει καὶ ἐν τῇ σιγῇ τῶν νυκτῶν ἐμελέτησεν ἐπάνω εἰς τάφους, ἐκλαυσε τὴν προσφιλῆ ἐκείνην σύζυγον, τὴν νέαν κόρην καὶ τὸν νέον τῆς σύζυγον, ἀρπαγέντας ἀπὸ τόσον σκληρὸν θάνατον· παρέστη ἐν αὐτῷ ἑαυτὸν γηραιὸν λειτουργῶν τοῦ Ἰψίστου κυρτωθέντα ὑπὸ τοσοῦτους ἐπανειλημμένους κτύπους, ἀναγκασθέντα ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίᾳ νὰ θάψῃ λαθραίως τὴν κόρην τὴν ὁποίαν ἀπώλεσε καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ τὰς τιμὰς τοῦ θρησκευματός του προγεγραμμένου ἀπὸ τὸν νόμον τῆς χώρας ὅπου αὐτὴ πρὸ μικροῦ ἐξέπνευσε· διηγήθη τὴν ἀπαραμύθητον λύπην του καὶ τὴν θλίψιν τῆς ἀπομονώσεώς του.

Ἡ κατάστασις αὕτη, ἡ τόσον κοινὴ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ καὶ συνάμα τόσον παθητικὴ καθ' ἑαυτὴν, ἐρμηνευομένη διὰ ποιήσεως νευρώδους καὶ ἀτμηλήτου, ἐπληξέ τὴν φαντασίαν τοῦ ἀναγνώστου. Οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ, τοσοῦτον χρόνον καθιερωθέντες εἰς ματαίους ἐπαίνους καὶ εἰς τεχνητὰς ὑπερβολολογίας, ἔλαβον τότε τὴν ιδιόρρυθμον σφραγίδα ψυχῆς βαθίως συγκεκινημένης. Ἐκαστος ἐν τῷ ποιητῇ ἐμάντευσε τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον, καὶ ἀνεῦρεν ὑπὸ τὴν ἐκχυσιν καὶ τὴν πομπὴν τῶν εἰκόνων τὴν ἐνδόμυχον ἐκείνην γλώσσαν τῆς ὀδύνης τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ὅλος ἔγνωε. Αἱ πρῶται μελέται τοῦ ποιητοῦ, ὀλοκλήρως ἐμπνεόμεναι ἀπὸ λύπην ζωηρὰν, πρόσφατον, ἠκολουθήθησαν βραδύτερον ἀπὸ θρήνους μικροτέρους καὶ ἀσθενεστέρους ὅπου ἡ μεγαλόνοια φαίνεται κατατριβεῖσα ὡς καὶ ἡ λύπη· ἀλλ' ὑπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κεφάλαιόν τι θλίψεως καὶ πόθου δυνάμενον ἀκαταπαύστως νὰ ἐξεγερθῇ ὡς πληγὴ πάντοτε ἐτοίμη νὰ αἰματώσῃ· καὶ ἂν ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ δὲν εἶχε τι βαρὺ καὶ μονότονον, ἂν ἦτο ὀλιγώτερον ὑπερβολολόγος, οἱ ἐπικηδεῖσι ὕμνοι του δὲν ἦθ' ἐδάμναον, ὅπως ἐπίστευε τὸ πειθαρχηθεὶς, τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν μαρ-

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλλάδιον 63).

Μολονότι ἐσπευδὼν νὰ εἰσέλθω καὶ νὰ ἀρχίσω τὸ μέγα παιγνίδιον τὸ ὁποῖον ἐμελλε ν' ἀποφασίσῃ τὴν τύχην μου, μολεταῦτα ἐστάθην συγκεκινημένος καὶ τεθελγμένος διὰ τὴν στάσιν καὶ τὴν καλλονὴν τῆς δυστυχούς αὐτῆς νέας. Ἡ ὁδὸς ἦτο σκοτεινὴ καὶ μακρυνόν τι ἀνταγιστήριον μόλις ἔρριπτε φῶς τι, ἀλλὰ κινήμα τι τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἡ ὑπνώττουσα ἀπεμάκρυνε τὸ περίζωμα ἐκ τοῦ προσώπου τῆς καὶ μοι ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἰδῶ. Ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν καὶ ὡς τὸ μάρμαρον λευκῶν κροτάφων τῆς ἐπιπτον μαλλία χρυσόχροα ἀστράπτοντα ἐν τῇ νυκτὶ· οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κλειστοί, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους των καὶ τοῦ ὠσειδοῦς σχήματός των ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦσαν θελκτικοί. Τὸ σύνολον τῶν χαρακτήρων ἐδείκνυεν ἀληθῶς στερήσεις καὶ παθήματα, ἀλλ' ἡ λυπηρὰ αὐτῇ ἔκφρασις ἐδαμάζετο ὑπὸ τῆς γλυκείας ἐπιρροῆς τοῦ ὕπνου, ἀποτυποῦντος ἐπὶ τῶν χαριέντων τούτων χαρακτήρων σχετικὴν εὐχαρίστησιν καὶ προσωρινὴν ἡρεμίαν. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νέας ἐπαίτιδος ἦτο γεγραμμένη ἡ δεκαεξαετής ἢ δεκαεπταετής ἡλικία. Τὸ ἀνάστημά τῆς ἐφαίνετο μικρὸν, καὶ τὰ παλαιὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδύματά τῆς ἐτήρουν ἴσως ἴχνη παρελθόντος εὐτυχέστερου.

Τὸ παιγνίδιον δὲν εἶχεν ἀκόμη κλείσει τὴν καρδίαν μου πρὸς τὰ τίμια αἰσθήματα, καὶ ἠσθάνθη δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου βλέπων τὴν καλλονὴν ἐκείνην, τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν δυστυχίαν. Αἶφνης ἡ παῖς ἐταράχθη, ἐπρόσεξα· «Μητέρα μου, διὰ τὴν μητέρα μου,» ἔλεγε κοιμωμένη. Ἐλάβα ἐκ τοῦ θυλακίου μου ἐν χρυσοῦν νόμισμα καὶ τὸ ἔθεσα εἰς τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα· εἶτα ὤρμησα εἰς τὴν οἰκίαν· καλὴν πρᾶξιν, δεισιδαιμονίαν παίχτου, ὅπως θέλετε ὀνομάσατέ το.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς βουλέτας καὶ συμβουλευθεὶς τὸ σημακματῆρόν μου, ἤρξατο νὰ παίξω· εἶχον ὑπόσχεσθαι νὰ φυλάξω ὑπὲρ ἐμοῦ ὅλας τὰς πιθα-

νόπτας κέρδους τὰς ὁποίας δύναται νὰ παράσῃ ὁ ὑπολογισμὸς καὶ ἡ φρόνησις· δὲν ἔλειψα ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσίν μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τοῦ τέλους τῆς μάχης δὲν παρεφέρθη οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὑπὸ πάθους. Ἡ ἐπιτυχία των πρώτων βολῶν μοι παρεῖχεν ἤδη τὰς κηλιτέρας ἐλπίδας· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ τύχη ἤλλαξεν. Ἐχασα, ἔχασα ἀκόμη, ἔχασα μὲ ἀνήκουστον κατὰδρομὴν, καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἐγένοντο ἄφρατα τὰ τετρακισχίλια φοιρινά μου.

Ἠγέρθη ἡ ψυχὴ καὶ με ὕρος ἀδιέφορον· ἀλλ' ἐκλονίζομαι χωρὶν πρὸς τὴν θύραν καὶ οἱ συτρυγγόμενοι ἐπὶ τοῦ στηθούς μου δάκτυλοι ἐξεσχίζον τὸ δέρμα μου μέχρι αἵματος. Κατέβην τὴν κλίμακον προσκόπτων εἰς πᾶν βῆμα· ἀλλ' ἤδη δὲν διέτρεχα πλέον τὸν κίνδυνον ν' ἀποθάνω ἐξ ἀποπληξίας κεραυνοβόλου· ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς ὁδοῦ, προσβάλλων τὸ πρόσωπόν μου ἐπανεφέρει τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὸ αἷμά μου. Διεβράχην εἰς κραυγὰς ἀπελπισίας καὶ εἰς κατάρας λύττης· ἡ ἰδέα αὐτοκτονίας εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμά μου ὡς ἀστραπὴ ἀπαισία καὶ τὴν παρεδέχθη κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ὁ ποταμὸς ἦτο ἐγγύς καὶ ἀπεφάσιμα νὰ βρεθῶ εἰς αὐτόν· ἔβλεπον ἤδη ἐμυκτόν μετ' ἐκστάσεως ταλαντευόμενον ἐν τῷ πρασίῳ σαβάνῳ τοῦ ὕδατος, ὅταν ἐπρόσκοψα εἰς τὴν δυστυχὴ νέαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχα δώσει ἐλεημοσύνην. Ἐξικολούθει νὰ κοιμᾶται καὶ οὔτε κἂν ἤλλαξε στάσιν· εἰς τὴν λεπτοφυῆ καὶ λευκὴν χεῖρά τῆς ἤστραπτεν ἀκόμη τὸ χρυσοῦν δουκάτον τὸ ὁποῖον εἶχον θίσει ἐγώ.

Σταματῶ τὴν διήγησίν μου πρὸς στιγμὴν, διότι ἔρθεσα εἰς τὴν χειροτέραν πρᾶξιν τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῆς μοι εἶναι πολὺ ὀδυνηρὰ, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐπιβάλω εἰς ἑμαυτὸν τὸ αἶσχος τοῦτο ἐπεχείρησα τὴν διήγησιν. Ὁ παίγνιον! πάθος ἀποτρόπαιον, εἰς ποίας ἀτιμίας ἐπέπρωτο νὰ με ὀδηγήσῃ! Ἐκλεψα τὴν μητέρα μου, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ κακόν· ἀλλ' ἔστω, τοῦτο εἶναι ἐλάχιστον παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἄλλο· ἐκλεψα τὸ δυστυχὲς παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκοιμάτο ἐκεῖ ὑπὸ τὰ βλέμματά μου. Ἐκλεψα εἰς τὰ ἀκριβῆς λέξι, διότι ἔλαβα ὀπίσω τὸ δουκάτον τὸ ὁποῖον τῇ εἶχα δώσει.

Δὲν εἶχεν ἐνωσάται τὴν ἐλεημοσύνην, δὲν ἐνόησε τὴν κλοπὴν. «Διὰ τὴν μητέρα μου, διὰ τὴν μητέρα μου!» εἶπε πάλιν ἐντὸς τὰ δάκτυλά μου ἤγγιζον ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά τῆς. Ἀνέβην μετὰ προσφιλῆς τὴν κλίμακον φοβούμενος μήπως τὴν ἐξυπνήσει περισσότερο, καὶ χωρὶς νὰ ἐνωσάται τὴν ἀρετὴν πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἐξεπέλεσα, ἔφερα ζωηρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου μου διὰ νὰ ἐπαναφέρω ὀλίγην ζωηρότητα, καὶ εἰσῆλθον ἐκ νεοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παίγνιου.

Ὅταν ἔρθεσα πλοκιστὴς τῆς τραπέζης τῆς βουλέτας, ὁ χρηματοδοτὴς ἐπρόφερε τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀναγγέλλουσιν ὅτι τὸ σφαιρίδιον μέλλει νὰ σταματήσῃ· «Τὸ παιγνίδιον εἶναι συμπληρωμένον, κύριοι, τὸ παιγνίδιον εἶναι συμπληρωμένον!» «Ἐβίβη τὸ δουκάτον μου εἰς τὴν τύχην, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 36· μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ σφαῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ τετραγωνίδιον ὅπερ ἔφερε τὸν ἀριθμὸν τούτον. Ἐρικόντα ἐξ δουκάτων ἐτέθησαν ἐνώπιόν μου. Τὰ ἔθεσα ὅλα ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ τὸ χροῖμα τοῦτο ἐκέρδιζεν. Τὰ ἔπαιξα καὶ πάλιν ὅλα, καὶ πάλιν ἐκέρδιξα. Ἐπολογισμοί, φρόνησις, ὅταν παλαίη τις με τὴν τύχην, εἶναι πρέλλα! Ἐνωθὸς, φρικτῶν, με νέφος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, βόμβον εἰς τὰ ὦτα, ἐπαιζα ὡς οἰνοπαρῆς, ὡς πρελλός, ὡς παράφρων, καὶ ἐκέρδιξα. Εἰς πᾶσαν ἐπιτυχίαν ἔκοιτα συγκεχυμένως περὶ ἐμὲ γέλωτας, ἐπιφρονήσεις, ψιθυρισμούς· εἰδοποιήσεις ἀνωφελείς! μετὰ πᾶσαν ἐπιτυχίαν ἐπαιζα ἀρρονεστέρον καὶ ἐκέρδιξα πάντοτε. Ὁ χρυτὸς καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐσχημάτισαν μετ' ὀλίγον ὄρος ὑπὸ τὰς χεῖράς μου. «Κερδίζει πλειότερα τῶν ἑκατὸν χιλιάδων οἰορινίων,» εἶπε φωνή τις ὀπισθεν ἐμοῦ· αἱ λέξεις ἐκείναι ἐπανεφέρουν ἀμείσως τὸ ψυχρὸν μου αἷμα. Ἐκατὸν χιλιάδες φοιρινά! ἔστιν πολὺ πλειότερα παρ' ὅσα εἶχα χάσει. Ἐπανέκτησα ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρός μου, καὶ περισσότερο ἐστὶ. Διὲ φρίσσουσιν λοιπὸν ὑπὸ χαρᾶς χεῖρα ἔχουσα τὰ χρήματα εἰς τὰ θυλάκιά μου καὶ κάμνων κίνημα τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ, ἀνεχώρησα.

Ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς κλίμακος ἀνεμνήσθη τῆς ἐπαίτιδος. Κατέβην ταχέως, σκοπεύων νὰ τῇ ἀποδώσω τὸ δουκάτον

πνευματά τόκου, αλλά δεν τίνευρον πλέον. Τὴν ἐζήτησα ἀνωρελῶς εἰς ὄλας τὰς πέριξ ἁδούς· ἔκμα μάλιστα τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ ἐπανεύρω εἰς τὸ παικτεῖον· καὶ νὰ ἐρωτήσω τὸν θυρωρὸν ἐν τὴν ἐγνοίριζε. Δὲν τὴν εἶδε, καὶ ἡ περιγραφή τὴν ὁποίαν τῷ ἔκμα οὐδεμίαν εἰς τὸ πνεῦμά του ἔφραεν ἐνθύμησιν. Πλήρης συγκινήσεων ἐπανήλθον οἰκαδε, καὶ ἡ κούρασίς μου ἦτο τοσαύτη, ὥστε δὲν ἔργισα νὰ ἀποκοιμηθῶ.

Ἡ ἐπιούσα ἦτο ἡμέρα τῆς ὑπηρεσίας μου ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Ἄλλ' ἐξύπνησα ἀργὰ καὶ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ὑπάγω. Ἐνεδύθην λοιπὸν καὶ μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου.

— Τί τρέχει λοιπὸν; εἶπεν αὐτὴ ἰδοῦσά με· διατί δὲν ὑπῆγες εἰς τὸ νοσοκομείον σου; μήπως εἶσαι ἀσθενής;

Ἐγὼ οὐκέτι εἶμι ἐνώπιόν της.

— Ὅχι, τῆ ἀπεκρίθην, δὲν εἶμαι ἀσθενής, ἀλλ' ἐάν τὸ ἐπιτρέπετε θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τῆς θέσεως καὶ θὰ ἐπιστρέψωμιν εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν μας.

— Ἦὼς! τί σημαίνει τοῦτο.

Τότε, καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσω τὴν στήσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην, τῆ ὠμολόγησα τὰ πάντα.

Μήτηρ προσφιλῆς, καρδία ἐπεικῆς, ψυχὴ ἀφιλοκερδῆς καὶ ὑψηλὴ! Τὰ βλέμματά μου, προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ὀδυνηρὰν ἐξομολόγησιν, δὲν εἶδον οὔτε ἐν κίνημα ἀνησυχίας ἢ ὀργῆς. Βεβαρημένος ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος ταύτης σκληροτέρας δι' ἐμὲ τῶν βιαιοτέρων ἐπιπλήξεων, ἠσθάνθην τὴν φωνὴν μου εὐνομένην ἐν κλαυθμοῖς καὶ ἐν δάκρυσι.

— Μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, εἶπεν ἡ μήτηρ μου ῥίπτουσα τοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν τράχηλόν μου· ἀμάρτημα ἐξομολογηθέν, ἀμάρτημα συγχωρηθέν. Ὅσον διὰ τὴν παραίτησίν σου συμφωνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι πρέπει νὰ τὴν δώσης, ὅχι διότι τὸ παικτεῖον ἔχει ἤδη κινδύνους διὰ σέ, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι διωρθώθης καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς αὐτὸ ποτέ· ἀλλὰ διότι θὰ ἔχῃς ἤδη εἰς τὴν πόλιν φήμην παικτοῦ. Ὅσα κοπιᾶσις πολὺ νὰ ἐπνεύκῃς τὴν κοινὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ εἶναι φρονημότερον νὰ ἀναχωρήσωμεν.

— Ἄλλὰ πρὶν ἀναχωρήσωμεν θὰ με βοηθήσετε νὰ ἐπανεύρωμιν τὴν δυστυχῆ αὐτὴν κόρην ἀνευ τῆς ὁποίας θὰ ἤμεθα κατεστραμμένοι ἤδη.

— Ἦ! ναι, ναι, ἔχει δικαίωμα εἰς μεγάλην ἀμοιβὴν, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀνκαλύψω.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπορεύθην εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγήσω τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον με παρεκίνει, ἔδωκα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπαίτιδος, καὶ προσέφερα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τὰς χρήματα ὅσα ἦσαν ἱκανὰ νὰ διαγεύρωσι τὴν ἀδιαφορίαν των.

Ἡ μήτηρ μου, συνειθισμένη νὰ ἐπισκέπτεται τὴν κατοικίαν τοῦ πέντατος, ἔρχισεν ἀμέσως νὰ ἀναζητῆ μετὰ ζήλου, καὶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἔργισα ἐνθέρμως τὰς ἐρεῦνας μου· ἀλλὰ δύο ὀλόκληροι ἐβδομάδες παρελθόντες χωρὶς νὰ φέρωσι κανὲν ἀποτέλεσμα. Ἦμην ἀπηλπισμένος. « Δυστυχῆ τέκνον, ἔλεγα, ἦτο τὸ παθητικὸν ὄργανον ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Θεὸς πρὸς ἀπολύτρωσίν μου· ἀλλὰ τέλος, ἀνευ αὐτῆς, ἀνευ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου νομίσματος τὸ ὁποῖον τῆ ἔδωκα καὶ ἔπειτα τῆ ἀφῆρεσα, θὰ ἤμην κατεστραμμένος, ἠφανισμένος. Ὅσα ἐφρονεῦσά μιν ὁ ἄθλιος, θὰ ἐφρονεῦσά μιν ὡς ἐγὼ εἰσθῆς καὶ ὡς ἀνανδρός· καὶ ἡ μήτηρ μου, ἡ μήτηρ μου, ἐστερημένη συγχρόνως περιουσίας καὶ υἱοῦ, τί θὰ ἐγίνετο, μέγιστα Θεέ!... Ὅσα ἠναγκάζετο νὰ ζητήσῃ μίαν θέσιν ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου! Τοιοῦτοτρόπως, ὀφείλω εἰς τὴν ἀτυχῆ ταύτην τὰ πλοῦτή μου καὶ τὴν ζωὴν μου· τῆ ὀφείλω τὴν σωτηρίαν τῆς μητρός μου, πολυτιμότεραν δι' ἐμὲ ὄλων τῶν ἄλλων, καὶ ἐν τούτοις δὲν θὰ αἰσθανθῆ τὰ εὐεργετήματα τῆς εὐγνωμοσύνης μου, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῆ τρεπομένη ἐν τῆ ἐνδεῖα καὶ ταῖς στέρσεσιν! Ἄ! ὀφείλω εἰς αὐτὴν χρέος ἱερὸν τὸ ὁποῖον ἐνόσω δὲν ἐξοφλήσω θὰ ἦναι ἀδύνατον νὰ εἶμαι εὐτυχῆς. » Τοιοῦτοτρόπως αἱ ιδέαι μου ἐξήπτοντο ἐπὶ τῆ ἀναμνήσει τῆς ἐπαίτιδος, καὶ ἴσως ἡ καλοσύνη της, ἡ παιδικὴ καὶ συγκινητικὴ χάρις της δὲν ἦσαν ἀλλότριαι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ τὴν ἐπανεύρω.

Τέλος, ἡμέραν τινα, ἐνῶ ἐπανηρχομῆν εἰς τὴν οἰκίαν ἀποτεθαβρῦμένος καὶ περίλυπος διὰ τὸ ἀνωρελὸς τῶν ἀναζητήσεών.

μου, ἡ μήτηρ μου ἔδραμον εἰς συνάντησίν μου πνευστιῶσα καὶ τεταραγμένη.

— Γιέ μου, μοὶ εἶπε, νομίζω ὅτι εὐρον ἐκείνην τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ περισσότερον, ἔνευσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ἕτις ἐκράτει καλῶς πλῆρες προφῶν παντός εἶδους καὶ μᾶς ἔλαβε μεθ' ἐαυτῆς καὶ τοὺς δύο. Κ. ὁ ὄδον, με διηγήθη ὅτι με ὠδήγει εἰς τὴν κατοικίαν δύο γυναικῶν αἵτινες ἦσαν ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ χήρα ὑπαξιωματικοῦ ἀποθανόντος πρὸ μικροῦ χωρὶς νὰ ταῖς ἀφήσῃ τὸ παραμικρὸν. Ἡ ἐνδεῖα, αἱ στέρσεις, ἡ λύπη, ἐπέφερον εἰς τὴν μητέρα ἀθηνεῖαν ἐπικίνδυνον, καὶ ἡ θυγάτηρ, μόνη ἱκανὴ νὰ ἐργάζεται, κατηναλίσκατο ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς ἐργασίας ῥαπτικὰς τῶν ὁποίων ἡ πρόσοδος οὐδόλως ἐπῆρκει εἰς τὰς ἀνάγκας των. Οἱ γείτονές των, σχεδὸν ἐπιστῆς δυστυχεῖς ὡς αὐταί, δὲν ἐπαυον ἐγκωμιάζοντες τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ὠραιότητά της.

Ἀφοῦ ἐσθάσκαμεν εἰς προάστειόν τι τῆς πόλεως, ἐμπροσθεν οἰκίας ἐλεεινοτάτου ἐξωτερικοῦ, ἡ μήτηρ μου εἰσῆλθεν ἐντὸς δειροστοιχίας σκοτεινῆς καὶ κλίμακος ἔτι μᾶλλον σκοτεινῆς. Ἀνεβῆμεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Ἐκεῖ, εἰς δωμάτιον χωρὶς ὄρορον, χωρὶς παραπετάσματα, χωρὶς ἐπιπλα, χωρὶς πύρ, πλησίον κλίνης ὅπου ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους δυστυχῆς γυνὴ ψυχρῶραγοῦσα, εἶδον καὶ ἀνεγνώρισά ἐκ πρώτου βλέμματος τὴν νεανίδα με τὸ χρυσοῦν νομίσμα, τὴν κομμωμένην ἐπίτιδα τοῦ παικτοῦ. Γονυκλιτῆς πρὸ τῆς μητρός της, τῆ ἔδιδε νὰ πῆρ ὕδωρ κανέλλας, τὸ μόνον ἱατρικὸν τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ τῆ δώσῃ.

— Αὐτὴ εἶναι, δὲν εἶναι ἀλήθεια; εἶπεν ἡ μήτηρ μου κλίνουσα πρὸς τὸ οὐ μου.

— Ναι, ναι, μήτηρ μου.

— Ἄ! τὸσον καλλίτερον!

Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν κλίνην. Ἡ νεὰ κόρη καταβέβλημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως ἐπανεῦρεν ἐνέργειάν τινα καθ' ὃν καιρὸν ἐξέταζον τὴν μητέρα της, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐζήτουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς μου τὴν διάγνωσιν τὴν ὁποίαν ἤθελον κάμει. Κατὰ πρώτην ἐποψίν ἡ ἀσθενεῖα δὲν μοὶ ἐφάνη ἐπικίνδυνος, καὶ ἔσπευσα νὰ το

εἶπω· ἀλλ' αὐτὴ, σείσασα τὴν κεφαλὴν:

— Κύριε ἰατρὲ, εἶπε, θὰ ἐσωθῶμιν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐάν εἶχον ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσω ἱατρικά, καὶ μόλις εἶχομεν διὰ νὰ ἀγοράσωμεν ἄρτον· ἔστειλα τὴν θυγατέρα μου νὰ ἐπαίτησῃ τρεῖς νόκτας κατὰ συνέθειν' ἀλλ' εἶδετε πόσον ὁ κόσμος εἶναι σκληρός, ἀφοῦ δὲν μοὶ ἔφερε τιποτέ. Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μας φερε τέλος παντῶν ψυχῶν συμπαθεῖς, ὅπερ καλλίστον διὰ τὴν θυγατέρα μου ἦτις μέλλει ἴσως νὰ εὐρεθῇ διχῶς στιγμαμα ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ δι' ἐμὲ εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σωθῶ.

Κατετρόμαξα ἀπὸ τὰς λέξεις ταύτας αἵτινες με καθίστων τοσοῦτον ἀπ' εὐθείας ὑπεύθυνον διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀτυχοῦς ταύτης.

— Ἀθήστε θάρρος, τῆ εἶπον· ἡ κατάστασις σας δὲν εἶναι τοσοῦτον σοφῶρ ὅσον τὴν νομίζετε.

Μειδίαμα εἰρωνικὸν ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις της· εἶπα, μετὰ στιγματῆν σιωπῆς.

— Λὲν ἔχω ἀνάγκην ἱατροῦ, εἶπεν, ἀλλ' ἱερέως. Φέρετέ μοι κανένα ἀμέσως.

Ἐνθύμησις φρικώδης! ἐξίσλασμός μεγαλειότερος τοῦ ἐγκλήματος! ἡ δυστυχῆς γυνὴ εἶπε τὴν ἀλήθειαν· ἡ ἀσθενεῖα της τοσαύτας προόδους εἶχε κάμει, ὥστε δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ θεραπευθῆ. Καὶ ἀπέθανεν εὐχαριστοῦσα καὶ εὐλογοῦσά με· ὅσα ἐπραττε καλλίτερον ἐάν με κατηράτο, καὶ ἴσως, εἶχε τὸ δικαίωμα.

Ἡ μήτηρ μου ἔλαβε μεθ' ἐαυτῆς τὴν θυγατέρα, τὴν παρεγγόρησε, τὴν ἐναθάρρυνεν· ἐγὼ δὲ ἐπεμύξα τὴν παραίτησίν μου εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου, καὶ αἱ προστομασίαι τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὴν πατρίδα μας ἐγένοντο. Ἡ Γερτρούδη (οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐπαίτις) συνήνεσε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ. Ἡ πρώτη θλίψις της εἶχε μετριασθῆ· ἀλλὰ, παρὰ τὰς φροντίδας μας, παρὰ τὰς προσπαθεῖας μας νὰ τὴν καταστήσωμεν εὐτυχῆ, διετήρει ἀνατανικητόν τινα μελαγχολίαν ἣτις ἐφαίνετο ἀνεξήγητος διὰ τὴν νέαν της κατάστασιν. Αἱ ἀγαθότητες τῆς μητρός μου ἐν τούτοις δὲν ἐσπάρησαν ἐπὶ γῆς ἀφόρου· καθ' ἑκάστην ἡ Γερτρούδη τῆ ἔδιδε δεῖγμα σεβασμοῦ, τρυφερότητος, εὐγνωμοσύνης, καὶ καθ' ἑκάστην ἠσθάνομεθα ἐαυτοῦς ἐλκυσ-

μένους περισσότερον πρὸς τὴν γλυκειάν και ἀξίεραστον ταύτην κόρην.

Ἐν τούτοις ἐμαραίνεται. Ἐδίδεπον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς παρειάς της ἀνακτώσας τὴν πάσχουσαν ὠχρότητα των, και τοὺς ὀφθαλμοὺς της τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀθυμίας των. Οὐδεμίαν φυσικὴ αἰτία ὑπῆρχε διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην τοῦ ὀδυνηροῦ μαρασμοῦ ἢ μήτηρ μου λοιπὸν ὑπωπτεύθη μήπως ὑπῆρχεν ἠθικὴ τις αἰτία, και, μετὰ τὴν ἐξουσίαν φίλης και εὐεργέτιδος, ἠνάγκασε τὴν Γερτρούδην νὰ ἐξηγηθῇ ἢ δυστυχὲς παιδίσκη, οὕτω στενοχωρηθεῖσα, ἐρανῆρωσε τὸ μυστικόν της. Ἐνῶ ἀκόμη ἔζη ὁ πατήρ της ἐστρεφίσθη μετὰ νέον τινὰ ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον· ἀλλ' οἱ γονεῖς του, φιλόδοξοι διὰ τὸν υἱὸν των και ἔχοντες περιουσίαν τινὰ, ἠρνήθησαν τὴν συγκατάθεσίν των εἰς αὐτὴν τὴν ἔνωσιν. Μετὰ τινὰ χρόνον ἡ Γερτρούδη ἀνεχώρησε μετὰ τῆς μητρός της εἰς τὴν πόλιν Γ... , και οἱ δύο ἐρασταὶ ἐπαύσαν νὰ βλέπωνται· ἀλλ' αἱ καρδίαι των ἐμειναν πάντοτε μετὰ τὰς αὐτὰς διαθέσεις ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, και ἡ Γερτρούδη εἰλεν ὡς ἀπόδειξιν τούτου τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας αὐτὸς τὸν ὀνόποιον ἠγάπα τῆ ἐπιπέμψεν εἰς Γ... . Μετὰ ὅλας ὁμως τὰς ἐπιστολάς ταύτας, οὐδὲν εὐτυχὲς μῆλλον ἔβλεπεν εἰς τὸν ἔρωτά της, και ἦτο πεπεισμένη ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ ἐραστοῦ της οὐδέποτε θὰ συγκατατίθεντο νὰ τὴν ὀνομάσωσι θυγατέρα των· αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἢ αἰτία τῆς θλίψεώς της.

— Δικτὶ δὲν μετ' ὠμιλήσατε περὶ τούτου ταχύτερον; τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαστικῶς αὐτὴν· θὰ σὰς ἀπῆλαττα ἀπὸ πολλὰς ὀδύνας!

Και χωρὶς νὰ μοι ἐμπιστευθῇ ὅσα ἐμαθὲν, ἐγράψεν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου περὶ τοῦ ὀπρίου τῆ ὠμίλησεν ἡ Γερτρούδη, ὅτι λόγοι ἰδιαιτέροι, χρέος εὐγνωμοσύνης, τὴν ὑπεχρέουσαν νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς νέας κόρης, και ὅτι εἰάν ὁ υἱὸς των εἶχε πάντοτε τὴν θέλησιν νὰ τὴν λάβῃ ὡς σύζυγον, τὴν ἐπροϊκίζε μετ' εἰκοσιχιλιῶδες φοιρίνια. Διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τεχυδρομείου ἐρθασεν ἀπάντησις καταπραγμένη. Ἡ μήτηρ μου τὴν ἀνέγνωσεν μετὰ τὴν Γερτρούδην ἠτις ἐν τῇ συγχύσει και τῇ ἐπιλήσει της δὲν ἠδύνατο νὰ πι-

στεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν της, και ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ τοσοῦτον μεγάλην δῶρα· μετὰ τοῦτο ἦλθε και εἰς ἐμὲ και μοι ἐγνωστοποίησεν ὅλα ὅσα διέτριχον. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἤκουον ὠχρίων και χωρὶς νὰ προφέρω ὅτε λέξιν:

— Τί ἔχεις λοιπὸν, μοι λέγει· δὲν ἐπανελάβεσ εἰκοσάκις ὅτι ὠφείλαμεν πρὸς τὴν Γερτρούδην χρέος ἰερὸν, και ὅτι ἐνόσω τὸ χρέος τοῦτο δὲν ἐξοφληθῇ θὰ λείπῃ κάτι τι εἰς τὴν εὐτυχίαν σου;

— Ναι, ναι, μήτηρ μου, εἶναι ἀληθές. — Ἐ λοιπὸν, ἰδοὺ ἡ πτωχὴ κόρη νυμφευομένη κατὰ τὴν καρδίαν της. Δὲν τῆ ὀφείλομεν πλέον τίποτε. Ἔσο εὐτυχὲς!

Δὲν ἀπεκρίθην· ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὰς χεῖράς μου και ἐβυθίσθην εἰς συλλογισμούς. Ἄλλ' ὅταν ἡ μήτηρ μου μετ' ἀφῆσε, δὲν ἤμην πλέον κύριος τῆς λύπης μου, και ἐκλαυσεν πικρῶς. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶχα μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν τῆ τὸ ἐφκνῆρωσα ἀκόμη. Ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ εὐγνώμων ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν μοι εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ Γερτρούδη, εἶχον μεταβληθῆ μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς αἰσθημα βαθυτέρον· και καθ' ἣν στιγμὴν ἐδόθη ἡ χεὶρ της εἰς ἄλλον ἐνόησα ὅτι τὴν ἠγάπων.

Ἐπεραίωσα τὴν συγκεφαλαίωσιν ταύτην τοῦ βίου μου. Γράφω τὰς πρώτας σελίδας ἠσθάνθην ἠδονὴν τινὰ, ἀλλ' αἱ τελευταῖαι ἦσαν ὀδυνηραὶ. Ἡ Γερτρούδη ἐνυμφεύθη, και ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν λησμονήσω. Τοιαύτη εἶναι ἡ τιμωρία τὴν ὁποίαν ἀποτίω διὰ τὸ πρὸς τὸ παῖγιον πάθος μου και τὰς κακὰς πράξεις τὰς ὁποίας μετ' ᾤθησε νὰ πράξω. Οἱ πλείστοι τῶν εἰς τὸ πάθος τοῦτο παραδιδόμενων εὐρίσκουσι τὴν ἀτιμίαν και τὴν καταστροφὴν· ἐγὼ ὑπῆρξα ὀλιγώτερον αὐτῶν ἀτυχὲς· τύχη ἀνήκουστος μοι ἀπέδωκε τὴν περιουσίαν μου καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζα ὅτι τὴν ἔχασα διὰ παντός. Μοι ἐφάνη ἐν τούτοις ὅτι μέγα ἠθικὸν ἐξίωμα προκύπτει ἐκ τοῦ συμπεθενηκότος μου, και τὸ δημοσιεύω ἵνα δώσω νέον παράδειγμα τῶν ἠθικῶν καταστροφῶν τὰς ὁποίας τῆ ἀποτρόπαιον τοῦτο πάθος δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τίμιον ἄνθρωπον, και τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποία θὰ ἔχη πάντοτε δι' αὐτόν. Μετὰ φρασ

A. Γ. Σ.

Εἰς Λευκῶμα.

I.

Κλείσε τὸ λεύκωμα, Ἀχιλλεῦ, τὸ λεύκωμα σου σίγη· εἶναι πικρὸν, πολὺ πικρὸν ποτὲ, χωρὶς ἐλπίδα. Νὰ βλέπῃς εἰς τὸ παρελθὸν εὐελπίστα μελίδα. Καὶ βλέπων εἰς τὸ λεύκωμα ζωῆν νὰ ἐνθυμήσῃ. Ἡ μνήμη, μνήμη ἀνοικτὸν, τὸν νέον ἐπίσω τρέπει. Ἡ λήθη εἶναι ἡ ζωὴ· ἐμπρὸς ἡ λήθη βλέπει.

II.

Σχίσε τὸ λεύκωμα... Ἐνῶ, νεανίαιον τοῦ βίου, Φυλλολεγοῦν τὸ λεύκωμα ὡς περὶ ἀμνηστίας χρόνου. Θίλεις μετὰ τὴν τετραπύλιν μ' ἀπηυδαμένους τῶνος. Θὰ σοὶ φανῶσιν ὡς πλεῖρα ἐντὸς κοιμητηρίου. Τότε νεκροὶ ἴσως εἰρήθη οἱ φίλοι σου, και ἴσως τὸν ἐν' αὐτῇ μνήμῃ ἐκρυβὲ τὸν ἄλλον σκέπει μίσος...

III.

Τὸ λεύκωμα!... Τοιμαρῶν τῆς λήθης μετ' ἐφάνη. Ναι, ξενοὶ ἐγεννηθήμεν, ταχὺς λησμονοῦμεν. Καὶ εἰς χαρτίον ἀψυχον νὰ σιωπῶμεν ποθούμεν. Πᾶν ἔτι θέλει αὐτὸν ἐντὸς μας ἀποθάνει. Ἐν λεύκωμα εἶν' ἀληθές και λέγεται Καρδία. Ὁ, εὐτυχὲς ὃν ἐγράψεν ἐκεί ἀγνὴ φίλια!

Σ. ΠΕΡΡΗΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνίχεια· ἴδε φυλ. 63).

— Εἰσθε ἔτοιμοι; ἠρώτησεν ὁ Μίραν τὸν λοχαγὸν Ἐλτων διὰ φωνῆς ἥτις ἐπρόδιδε τὴν ἐντασιν τῆς ὀδύνης τοῦ πνεύματος και τοῦ σώματος. — Εἰς μίαν στιγμὴν, ἐψιθῆρισεν ὁ φί-

λος του. Τὸν ἐτοποθέτησα ἐμπροσθεν τῆς ζωῆς αὐτῆς δροῦς... Δὲν θὰ τὸν ἀποτύχετε.

Ὁ Ἰνδὸς ἀπάντησε διὰ μειδίαματος ἀπαίσιου· δὲν εὐδοεῖτο μὲν, ἀλλ' ὑπῆπτευσεν μήπως ἡ ἐνεργεία του ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ὀρίστατο. Ὁ γὰρ ὅστις τὸν ὑπέβλεπε προστασιακῶς, εἶδε τοὺς αἱματοστρίκτους ὀφθαλμοὺς του ἀρχίζοντας πάλιν νὰ καλύπτωνται.

— Ἐάν ἠδύναμην νὰ βραδύνω ἐπὶ τινὰ μόνον δευτερόλεπτα τὸ ἀπαίσιον σημεῖον, ἐσκέπτετο, θὰ ἐσώζετο!

Κατεχόμενος ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδέας, ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἴστατο ὁ στρατηγὸς Βουσιέ, και τῷ ἀπέτεινε παρρησιαστικῶς τινὰς ἰνδιεστὶ.

— Λυποῦμαι διακόπτων τὰ σχέδιά σας, εἶπεν ὁ γέρον στρατιώτης διευθυνόμενος πρὸς τὸν λοχαγὸν Ἐλτων· ἀλλὰ πρᾶγματικῶς δὲν εἶναι σχεδὸν εὐναϊκὴ διὰ τὸν φίλον σας διότι ἔχει ὄλον τὸν ἥλιον κατὰ πρόσωπον!

Ὁ μάρτυς τοῦ Μίραν τοσοῦτον ἐπτευδε νὰ θέσῃ τὸν ἠρρῆκτον Ἄσθωνα εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετὰ τὸ δένδρον, ὥστε δὲν παρετήρησε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην.

— Δὲν πειράζει! ἀνέκραξεν ὁ νέος Ἰνδὸς μετὰ φωνῆς ἀγρίας· τῷ ἀρίνω τὸ πλεονέκτημα τοῦτο!

Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς ἦτο ἄνθρωπος ἐπιμονος, και ἀπαξ εἰπὼν τι δὲν παρητεῖτο. Ἐνῶ δὲ ἐπανήρχιζον νὰ καταμετρώσῃ τὸ ἔδαφος, ἤρχισε νὰ ἐξηγῆ εἰς τὸν Μίραν τὸ μειονέκτημα τῆς θέσεως ταύτης, και αὐτὸς τὸν ἀνεθεμάτιζεν ἐνδομύχως.

Τέλος ἀροῦ τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν και οἱ ἀνεξιλέωτοι νόμοι τῆς ἐθιμοτυπίας ἰκανοποιήθησαν, οἱ μάρτυρες ἐπροχώρησαν διὰ νὰ ἐχειρισθῶσι τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας τῶν μαχομένων. Ὁ λοχαγὸς Ἐλτων παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Μίραν ἔκαιεν.

— Οὐρανὸς! εἶπα, διατὶ νὰ μὴν ἤξευρε τοῦτο πρότερον! Δὲν εἰσθε εἰς κατάστασιν νὰ κτυπηθῆτε.

— Δὲν πειράζει!

— Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ μαρὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγὸς μετὰ φωνὴν χαμηλὴν.

— Εἶμαι ἔτοιμος! ἀνέκραξεν ἐναγωνίως ὁ νέος Ἰνδὸς.

— Ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ, ἠρρῆκα! εἶπεν ὁ

Βάλτερ Μομβράυ. 'Εάν σὰς συμβῆ δυστύχημα θὰ σὰς λυπηθῶσι πολλὰ καρδία... καὶ ἔχετε φίλον ὅστις θὰ σὰς ἐκδικήσῃ.

— Δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω, οὔτε ἡ στιγμή σὺν τῇ εἶναι ἡ κατάλληλος. 'Εάν πέσω, οἱ τελευταῖοί μου διαλογισμοὶ θὰ ἦναι δι' ὑμᾶς καὶ τὴν 'Ἑλλην' ἡ φίλιν καὶ ὁ ἔρωτας, οἵτινες εἶναι ἡ ζωὴ μου, θὰ μὲ κλαύσωσιν ἐάν ἀποθάνω!

Συμφωνήθη ἵνα ὁ στρατηγὸς Βουσιέ, ὅστις ἐθεωρεῖτο τρόπον τινὰ ὡς οὐδέτερον πρόσωπον, νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον. Οἱ μάρτυρες ἀπεσφύθησαν· οἱ ἀντίπαλοι ἴσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων. Ὁ Ἑρρίκος ἐσυλλογίζετο τὴν θελητικὴν νεάνίδα τῆς ὁποίας ἐπέτυχε τὸν ἔρωτα, καὶ τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν θὰ συνίτριβεν ὁ θάνατός του. Ὁ δὲ Μίραν ὠμοίαζε μὲ ἡραίρειον τοῦ ὁποίου ἡ φλογερὰ λάβρα ἐφθάνεν εἰς τὴν κορυφὴν. Λάμπεις, φεγγαβοῦλοι, σκιαὶ φρικώδεις, ἐμπνεύσεις ζηλοτυπίας καὶ μίσους, προστιθέμεναι εἰς τὴν ἀδάμαστον ὑπερηράνειάν του τὸν ὑπεστήριζον ἀκόμη. Δι' αὐτὸν τοῦλάχιστον ἡ στιγμή ἦτο τρομερὰ· διότι τῷ ἐφάνετο εἰς πᾶσαν στιγμὴν ὅτι ὁ ἐγκέφαλός του ἐμελλε νὰ διαβῆ ὑπὸ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους κατέβαλλε· καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐρρίπτε βλέμματα ἀγωνίας, ἀνυπομονησίας καὶ ἰκεσίας πρὸς τὸν στρατηγὸν ὅστις, μὲ τὸ μανδῆλιον εἰς τὴν χεῖρα, ἴστατο ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον.

Τέλος τὸ λευκὸν μανδῆλιον ἔπεσε· μία ἀστραπή καὶ μία ἐκρηξίς ὄξεια ἐγένοντο, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἰς καὶ μόνος πυροβολισμὸς ἐγένετο. Ὁ Μίραν ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν· ἡ σφαῖρα τοῦ Ἀθωνος, ὀρθίου καὶ σώου, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὰ στήρνα του.

— Ἐπληρώθη, μὲ τὸν οὐρανόν! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς 'Ἑλτων χαμηλόνων πρὸς αὐτόν.

— Καὶ μάλιστα εἰς κακὸν μέρος! ἐπρόσθεσε ψυχρῶς ὁ στρατηγός. Εἶναι παράδοξον! Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα ἀπατυγῆντα τοῦ σκοποῦ! Ὁ καλλίτερος πυροβολιστὴς τῆς 'Αγγλίας!

Ἡ θλίψις τοῦ χάν, ἀνησυχου θεατοῦ τῆς μονομαχίας ἐκείνης, τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ ἐντελῶς πᾶν ἐπὶ τοῦ ἀτυτοῦ του κράτους. Ἐπιθυμῶν νὰ σώσῃ τὸν 'Ἑρρίκον, οὐδέποτε ὑπέθετε δύναμειν νὰ ἐπέλθῃ ἀπευκαταῖόν τι εἰς τὸν Μίραν, καὶ ἤλεγ-

χεν ἐαυτὸν πικρῶς ἐγείρων ἐκ τῆς γῆς τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ μαθητοῦ του, καὶ προσπαθῶν νὰ σταματήτῃ τὸ αἷμα μὲ τὸ μανδῆλιόν του.

Ἐν τούτοις ὁ Βάλτερ Μομβράυ ἐσφιγγεν ἐν σιωπῇ τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐπαλλεν ἰσχυρώτερον, οὐχὶ ὑπὸ χαρᾶς διότι ἐξέφυγε σχεδὸν ὡς ἐκ θαύματος τὸν θάνατον, ἀλλ' ὑπὸ εὐσπλαγγνίας πρὸς τὸν πεσόντα ἀντίζηλόν του!

— Νομίζετε ὅτι ἡ πληγὴ εἶναι θανατηφόρος, ἠρώτησεν ὁ λοχαγός 'Ἑλτων τὸν στρατηγὸν ὅστις ἠρέυνα τὸ σῶμα μὲ ὕφος ζηλωτοῦ.

Ὁ γηραιὸς στρατιώτης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ὁ 'Ἑρρίκος Ἀθων ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ὀμίλλον. Ἐπὶ τῶν ὤμων χαρακτήρων των ἔβλεπέ τις μᾶλλον λύπην ἢ θρίαμβον, διότι ἡ ἰδέα ὅτι εἰς τῶν ὁμοίων του ἐφενεύθη διὰ τῆς χειρὸς του, ἐστάλη εἰς τὸν τάφον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἐθάρυνεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπεθύμει δὲ ζωηρῶς νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτοῦ λέξεις συγγνώμης, καὶ νὰ σφιγῆ τὴν χεῖρα ἥτις ἀπεπειράθη ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν του.

— Εἶναι ἐπικινδύνως πληγωμένος; ἠρώτησεν· εἰμπορῶ νὰ τὸν βοηθήσω;

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ λοχαγὸς ἐφάνησαν ὑπερβολικῶς δυσχεραίνοντες δι' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, διότι ἀντέκειτο εἰς πᾶσαν ἐθιμοτυπίαν νὰ λάβῃ ὁ Μίραν βοήθειαν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ εὐτυχοῦς ἀνταγωνιστοῦ του.

— Ἀποσυρθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ χάν παρτηρῶν αὐτὸν μὲ ἀγρίαν μανίαν· διότι ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἀρτίως διεγεγραῖσα ἐν τῇ καρδίᾳ του εἶχε πνιγῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἕνεκα τοῦ κινδύνου τοῦ μαθητοῦ του τὸν ὁποῖον ὑπεστήριζε διὰ τοῦ ἐνὸς χόνατος. Ἐχύσατε τὸ εὐγενέστερον αἷμα τῆς Ἰνδίας, καὶ αἰθάνομαι ὅτι σὰς ἐδοήθησα εἰς τοῦτο!

— Ὁ Βάλτερ Μομβράυ, ὁ στρατηγός Βουσιέ καὶ ὁ λοχαγός ἀντήλλαξαν βλέμματα ἐκπεπληγμένα. Πρῶτον τότε ἤκουον τὸν χάν ὀμιλοῦντα ἀγγλιστὶ καὶ πάντοτε ἐπίστευσαν, εἰς τὸ Λονδίνον ὡς καὶ εἰς τὸ Βουκαλιάρ-Κάλλ, ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην ἀπὸ τὴν ἰνδικὴν γλῶσσαν.

Ἐν τούτοις ὁ Μαρτίνος καὶ ὁ Ζὸς βέαν ἐβίβασαν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς σκηνῆς. Ἡ

χαρὰ τοῦ τελευταίου τούτου, ὅταν εἶδε τὸν κύριόν του σῶον καὶ ὑγιᾶ, δὲν ἐκράτηθη οὔτε ἐν τῇ θείᾳ τοῦ πληγωμένου Μίραν. Γέλως ἡμιπνιγμένος διεσφύγε τα χεῖρα τοῦ ἱπποκόμου ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις τοῦ ἀρνησιθρησκῆ καὶ αἱ ἐπιτιμῆς τοῦ μετώπου του ἐξηλείφθησαν, καὶ ὁ σῶρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζήτει· ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτωρ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Καρβόου ἤξευρεν ἀγγλικά.

— Πάντοτε τὸ ἔλεγα ὅτι θὰ τῷ βάλω χαλινόν! ἐψιθύρισεν.

Ὁ Μίραν πάντοτε ἀναίσθητος, μετεφέρθη εἰς τὴν ἀμαξάν, ἥτις τὸν εἶχε φέρει, ὑπὸ τοῦ χάν κρατῶντος αὐτὸν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ κλαίοντος αὐτὸν ὡς πατὴρ κλαίει τὸ τέκνον του. Στραφύμενος ἔπειτα πρὸς τὸν νέον τοῦ ὁποίου ἐστάσε τὴν ζωὴν, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν βεβιασμένην ἐκείνην ἀταραξίαν ἥτις ἐμφαίνει μίση ἰσχυρώτερον τῆς ὀργῆς.

— Μὴ θριαμβεύετε τόσον ταχέως διὰ τὴν νίκην σας! Διεσφύγατε τὸν ἀντίπαλόν σας, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐμέ! Ἐάν ὁ Μίραν ἀποθάνῃ θὰ σὰς καταδιώξω εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην· μετεβάλατε τὸ αἷμά μου εἰς χολὴν καὶ ἐπληρώσατε τὴν καρδίαν μου πικρίας!

— Σιωπᾶ ἀνθρώπε! ἀνέκραξεν ὁ Μαρτίνος μετ' ἀποστροφῆς· ἐκπληκτομαι πῶς οἱ λόγοι σου δὲν ἐκαύσαν τὴν κελὴν γλῶσάν σου! Ἀλλὰ πάντοτε ἦσο θηρίον κακὸν καὶ ἐκδικητικόν!

Ὁ ἀρνησιθρησκὸς παρετήρησε τὸν ὀμιλοῦντα μὲ ἦθος ἐκπληκτικὸν καὶ αἰφνιδίως ἠσύχασε. Συμβουλευέτο προφανῶς τὴν μνήμην του, καὶ ἐζήτει νὰ τὸν ἐνθυμηθῇ.

— Βλάξ! ἐψιθύρισε.

— Βλάξ! ἐπανελάθει ὁ γέρον μετὰ τοχυτύτητος, διότι ἡ λέξις ἐκείνη διέγειρε τὴν θυμώδη ἐρεθιστικότητά του δυστρόπου χαρακτήρος του. "Α! ἄ! νομίζεις ὅτι δὲν σε γνωρίζω; Δὲν ἤμην βλάξ πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὅτε ἐκτυπήθην μαζὴ σου καὶ σε ἀνέτρεψα πλησίον τοῦ λατομείου ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ κυρίου. Ἄρβευ! Ἐλπισμώδης ὅτι ὁ λοχαγός εἶναι καὶ αὐτὸς μέγας κατεργάρας καθὼς σύ;

Ὁ ἱπποκόμος ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν δυσδιάκριτον τὰς ἐπιλοπίπους ἀναμνήσεις του. Ἡ ἀμαξὴ εἶχε μακρυνθῆ καὶ αὐτὸς μολο-

νότι δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατίσῃ τὴν γλῶσάν του, κατέπτεσε μολυμποῦτα τὴν ἐξομολόγησιν ἀνωφελῆ· διότι ὠμίλει τοσοῦτον χαμηλοφωνῶς ὥστε οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐνθυμηθῇ.

Ὁ Μαρτίνος κατέχευτο προφανῶς ὑπὸ ὀυροῦ προδόλης, διότι τὸν διεσφύγε τὴν πλατείαν μὲ βίβρα ταχῆ, τὸ μαστίγιόν του ἐπίπτεν ἐπὶ τῶν ζυγῶν δεινυλίων καὶ σκηνῶν τοῦς ὁποίους συνήντα καθ' ὁδόν· καὶ ἐξεδήλου ζέσιν ἐχουσαν ἀνάγκην νὰ ἐκθυμάνῃ εἴτε ἐπὶ τινος ἀνθρώπου εἴτε ἐπὶ τινος πράγματος.

Ὁ Βάλτερ Μομβράυ καὶ ὁ Ἑρρίκος ἀνεπόλουν ἀμρότεροι τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ γέροντος· κατ' ἴσιν ἡμέραν συνήντησαν τὸν χάν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι ἐάν ὁ ξένος ἤξευρε τὴν ἀγγλικὴν ἐστοιχηματίζε νὰ τὸν ὀνομάσῃ. Ἦσαν βεβαῖοι ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ὄνομά του. Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἡ καρδία τοῦ ἡρώδους μαρ συνεκινήθη, διότι ἤξευρε ὅτι τὸ μυστηριώδες τοῦτο ἄτομον δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ Ριχάρδος Μουσκρίβ, ἀποθανὼν πρὸ πολλοῦ. Ἄλλως τε δὲ ὅσοι τὸν εἶχον γνωρίσει ἐλεγον ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχαίου ἐπιστάτου τοῦ Καρβόου ἦτο ζανθός, ἐνῶ ὁ ἀρνησιθρησκὸς ἦτο μελαγχροινός ὡς αὐτόν. Αἱ σκέψεις αὗται, προστιθέμεναι εἰς τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἀξιοῦντος ὅτι ἔστωε τὴν ζωὴν του, ἂν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ μήτε πότε μήτε πῶς, ἠνάγκασαν τὸν Ἑρρίκον νὰ κίμῃ ἄλλαν ἐρώτησιν.

Ὁ χάν ἦτο πατὴρ σου;

Ὅσον μᾶλλον ἐσκέπτετο, τόσο μᾶλλον ἡ ἰδέα αὐτῆ ἐνετυπόυτο εἰς τὸ πνεῦμά του, καὶ κατέστη σχεδὸν πεποιθήσις.

— Μαρτίνε! Μαρτίνε! ἀνέκραξεν ὁ Βάλτερ καλῶν τὸν ἱπποκόμον ὅστις ἐπικολοῦσε νὰ κτυπᾷ ἀνλεῶς ὄλους τοὺς σκηνούς καὶ τὰ δεινυλία ὅσα ἠδύνατο νὰ φθάσῃ.

Ὁ γέρον ἐστάθη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλόν του. Ὁ ὀμιλῶν ἦτο Μομβράυ καὶ ὁ γέρον μὲ ὄλον τὸν θυμόν του δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ λησμονήσῃ· διότι, μὲ ὕλας τὰς παραδοξότητάς του, εἶχεν ὀπηρετήται τὴν οικογένειαν ἕνεκα ἀφοσιώσεως καὶ ὄχι ἕνεκα κέρδους.

— Ἐκάμετε μίαν ἀποκάλυψιν; εἶπεν ὁ Βάλτερ· ἄμα ἐκεῖνος ἤλθε πλησίον.

— Χοίμη! έμορμύρισεν ο Μαρτίνος.

— Είναι φανερόν ότι ο χάν σάς έγνώρισε!

— Πώς τό ήξεύρετε! έπειδή με ώνόμασε βλάκα, ίσως; Και ο Μαρτίνος ήρχισε νά σφίξει ώς έν ή ένθύμησις αύτης της λέξεως τή ήτο πολύ εύρεστος.

— Όχι, απήντησεν ο Βάλτερ Μομβράυ μειδιών διά τή άεικίνειτόν του· αλλά τόν είδα παραχθέντα όταν τή ένθυμίσατε περιστατικόν τι όπερ συνέβη μεταξύ σας. Άλλως τε δε ήξεύρω ότι είσθε εκ των φρονίμων εκείνων ανθρώπων οΐτινες σκέπτονται πολύ πριν όμιλήσωσι.

— Και τούτο θα κάμω τώρα, κύριε, είπεν ο γέρον με γέλωτα πνιγόμενον. Είμαι πολύ γηραιά άλώπηξ και δεν θα άφήσω νά παγιδευθώ, κύριε Βάλτερ, και έν ακόμη ή παγίς ήτο κεκαλυμμένη με μέλι! Έχασα τήν γεύσιν των ήδέων πραγμάτων. . . . Δεν με πιάνουν!

Μετά τας λέξεις ταύτας επανέλαβε πεισματωδώς τήν πορείαν του, άφού έφερε τήν χείρα επί του πύλου του διά νά χαιρετήση τόν άνεμόν του κυρίου του· διότι έτήρει άπαρασαλεύτως τό σέβας τό όποϊον έθεώρει ώς όφειλόμενον προς εκείνους οΐτινες είχαν συγγένειαν, έστω και μακρυνήν, με τήν οικογένειαν Μομβράυ.

Διαρκούσης της συνμιλίας ταύτης, ο ήρωας μας παρετήρησεν ότι ο Μαρτίνος απέφυγεν έπιμόνως τό βλέμμα του, και τούτο επεθεδαίωσε τήν ύπόψϊαν του ότι ο χάν ήτο πατήρ του· ύπόθεσις τήν όποϊαν ήθελε νά διασκηψή διότι ή άμφισβόλια της ήτο όδυνκρά.

Άπεφασίσθη μεταξύ των δύο φίλων ίνα ο Βάλτερ Μομβράυ πορευθή άμέσως εις τό φρούριον διά νά αναγγείλη εις τήν Έλλην και τόν θεϊόν της τό άποτέλεσμα της μονομαχίας. Ηθελον δε νά απομακρύνωσι πάσαν έκπληξιν, διότι ήξευρον ότι ύπερβολή χαράς φανεύει ένίοτε όπως και ύπερβολή λύπης.

Άμα υπερέβησαν τό θεωρείον και τό προάκιον του κήπου, απέχωρίσθησαν. Και ο μέν Βάλτερ διευθύνθη προς τήν αίλιαν, ο δε φίλος του ήκολούθησε τόν ίπποκόμον προς τό μέρος των σταύλων.

— Μαρτίνε! Μαρτίνε! άνέκραξε καθ' έν στιγμήν ο γέρον ήρωας τήν θύραν του

περλημένου του καταφυγίου, μίαν λέξιν; μίαν μόνην!

Άλλ' όταν έφθασεν επί της ούδου, ή θύρα επανέκλεισε μετά κρότου, και ήκουσε συρόμενον τόν μοχλόν. Προφανώς ο Μαρτίνος δεν ήθελε νά άποκριθή εις τας έρωτήσεις του ούτε νά διακόψη τας σκέψεις του.

— Τι κακός γερομάντις! άνέκραξεν ο Ζός Βιάν όστις είχε συνοδεύσει τόν Έρρίκον. Θα εύρω τόν τρόπον νά τόν εκβάλω άπ' εκεί!

Ο νέος κύριός του έσεισε τήν κεφαλήν, καθότι έγνώριζε καλλίτερον του Ζός τόν χαρακτήρα του ίπποκόμου.

— Ναι, θα τόν κάμω νά εξέλθη! επανέλαθεν ο χωρικός· δεν θα ήναι δυσκολώτερος άπό τήν μελίδα! Και ήρχισε νά κτυπά τήν θύραν διά του ποδός και της πυγμής.

— Είς μάτην! είπεν ο Έρρίκος στενάζων. Εάν άπεφάσις νά τηρήση σιωπήν είναι άνωφελές νά τόν αναγκάζης νά όμιλήση. Εκτός τούτου έχω νά σοϋ ζητήσω μίαν χάριν.

— Άληθώς! Τι είναι, κύριε Έρρίκε. . . Θεέ! πόσον εύχαριστούμαι νά σε βλέπω σών και υγιή και διαφυγόντα τους όνυχας των ωραίων αυτών κυρίων οΐτινες φονεύουσιν άνθρωπον όπως έγώ φονεύω λαγυδέα! Χαίρω πολύ διότι τόν επλήγωσες εκείνον!

Η αίτηθείσα ύπηρεσία ήτο νά επιστρέψη ο Ζός Βιάν άμέσως εις τήν έπαυλιν, διά νά είπη εις τόν Ματθαϊόν Άσθωνα και εις τήν σύζυγόν του ότι ο άνεψιός των δεν επληγώθη. Ο Έρρίκος ήξευρε πόσον ή είδησις της μονομαχίας του θα έτάραττε τήν τρυφερότητά των.

Ο Ζός ανεχώρησεν άμέσως· διότι ήθάνθη αϊφνιδίως τήν έπιθυμίαν ίνα πρώτος αύτός, όχι μόνον νά φέρη τήν είδησιν της σωτηρίας του νέου κυρίου του, αλλά και νά διηγηθή εις τους άλλους ύπηρετας πώς ο Έρρίκος επλήγωσε τόν μέγαν αυτόν ένδόν άρχοντα, καθώς εκάλουν εις τόν τόπον τόν Μίραν· Άραξ. Ησθάνετο ότι τό χωρίον έπρεπε νά υπερηφανευθή διά τούτο, και έν τή άφελεί φαντασία του ήτο τούτο εύτυχίς άντανακλώσα όφ' όλου του Καρβίου.

Ο δε ήρωας μας κατέβηκε τά βέβαια

του προς τό φρούριον, έχων τό πνεϋμα άνυπόμονον αλλά τεθλιμμένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

— Ταλαιπωρον άνθος συντριβέν! είπεν ο βαρώνος κλίνων προς τό αναίσθητον σώμα της Έλλην, ήτις αναχωρήσαντος του έραστοϋ της έπεσεν έντρομος και τεθλιμμένη επί του βαρέος σκίμποδος του κειμένου πλησίον του παραθύρου. Η θλίψις έπεσεν ως ίός επί του ελαττήριου της ζωής σου, μαραίνουσα τά τρυφερά άνθη τά όποια παρείχον τσοϋτον ωραίας έλπίδας! Τούτον τό πεπρωμένον μου! προσέθηκε μετά πικρίας· τοιαύτη ή κατάρρα της ζωής μου! Άμα γλυκειά τις αγάπη έναγκαλίση τήν τεθλιμμένην καρδίαν μου, άμέσως ή δυστυχία έπέρχεται σπεύδουσα!

— Έρρίκε! Έρρίκε! έψιθύρισεν ή αξιέπραστος κόρη συναλθοϋσα και κατανοούσα τό μέγεθος της δυστυχίας της. Φείσθητι αυτού, Μίραν, φείσθητι αυτού, δι' αγάπην της δυστυχούς Έλλην.

Ο ίκετήριος τόνος μεθ' οϋ έπροφέρθησαν αι λέξεις αύται θα έσταμάτα ίσως τήν πτήσιν άγγέλου καταστρεπτικού έρχόμενου νά εκπληρώση άποστολήν θανάτου και έρημώσεως. Ητο ως ο τελευταίος στεναγμός καρδίας αγωνιώσης, ως άσθμαίνουσα επίκλησις προς τήν εύσπλαχνίαν, ως προσευχή έκπνέουσα επί των χειλέων. Εάν εκείνος εις όν άπευθύνοντο ήδύνατο νά τας άκούση, ίσως θα μετέβαλλον τήν άκλόνητον άπόφασιν του. Άλλ' αι λέξεις αύται μόνον εις τά ώτα του βαρώνου έφθασαν, όστις ήσθάνθη ισχυράν έπιθυμίαν νά τρέξη εις τόν τόπον της συνεντεύξεως διά νά έμποδίση τήν μονομαχίαν.

Άλλ' ή σκέψις τόν έκράτησε· φωνή τις ένδόμυχος τή έλεγεν ότι ήτο άνωφελές. Εν τίν δικαίωματι ήδύνατο νά έλπίζη ότι ο ήρωας μας θα υπέκυπτεν εις ταπεινώσιν μέλλουσαν νά διεγειρή τήν περιφρόνησιν και αυτών των φίλων του, θα υπέφερε τά σκώμματα του κόσμου και θα παρεδέχετο νά εξεδιώκετο της κοινωνίας εκείνης της όποίας μόλις επάτησεν ο ποϋς του τό κατώφλιον; Μέ όλας του τας σπουδάς, ο βαρώνος μόνον ήμιφιλόσοφος ήτο. Ο όρθός λόγος τή έδείκνυε τήν αλήθειαν, αλλά δεν είχε τό ήθικόν θάρρος νά

τήν ακολουθήτη. Διετήρει ακόμη τας προλήψεις του γένους του και ήσθάνετο ότι, έν ό προστατευόμενός του ήρνήθη τήν πάλην, αϊώνιος φραγμός ήγέρθη μεταξύ αυτου και της Έλλην.

Όπως ήποτε ή πάλη υπήρξε βιαία.

— Τόν δολοφονούσιν! άνέκραξεν ή Έλλην έγειρομένη αϊφνιδίως εκ του καθίσματος της, και ρίπτουσα τους βραχιόνας περι τόν τράχηλον του βαρώνου. Θεέ! Θεέ! δεν θα τόν σώσετε; Θα σάς άκούση διότι σάς αγαπά ως πατέρα, σάς σεβεται, και σάς τιμά. Είσθε πολύ καλός και δεν θα θελήσετε νά τόν ιδήτε θυσιαζόμενον! προσέθηκε μετά πάθους αύξοντος· έπειδή εκάστη στιγμή βραδύτητος, έφάνετο αϊών εις τήν άπληπισμένην καρδίαν της.

— Ηιθανόν νά επιστρέψη σώος και άβλαβής, είπεν ο βαρώνος διά νά τήν καθύσυχαση.

Σιωπή άσυνήθης επεκράτει εις τό φρούριον· οϋδεις κρότος ήκούετο. Οί ύπηρεται, ύποπτευόμενοι τά συμβαίνοντα, απέφυγον νά πλησιάσωσιν εις τά δωμάτια. Η θλίψις του κυρίου των και της άνεψίδος του ήτο δι' αυτούς ίερά και δεν ήθελον νά τους ένόχλησωσιν, εκτός δε της τροφοϋ, όλοι προσήυχοντο υπέρ του Έρρίκου Άσθωνος, του εύνοουμένου της οικίας. Όσον άφορά τήν Ζάραν, οι όφθαλμοί της ήστραπτον άπό εύχαριστήσιν, τσοϋτον ήτο βεβαία περι του θριάμβου του τροφίμου της. Εμίσει τόν βάνουσον, καθώς εκάλει περιφρονητικώς τόν ήμέτερον ήρωα· διότι τήν έθεώρει ως τό μόνον πρότκομμα του γάμου της Έλλην μετά του Μίραν, και, κατά συνέπειαν, της επανόδου των εις τας Ινδίας· τόν έμίσει δε διττώς άφότου έταπεινώσε τό είδωλόν της.

Η Έλλην και ο βαρώνος έμειναν περι τας δύο ώρας καθήμενοι έν σιωπή· ή αγωνία της νεάνδος ήτο πολύ ζωηρά και δεν ήκουε τους λόγους, ο δε βαρώνος έόλεπεν εις τας θανασίμως ωχράς παρειάς της και εις τό άτενές βλέμμα της ότι πάσα άπόπειρα παρηγορίας ήτο ματαιία. Τό μόνον όπερ ήδύνατο νά επαναφέρη τό μειδιάμα επί των φοισπόντων χειλέων της και τό αίμα εις τήν καρδίαν ήτο ή επιστροφή του έραστοϋ της σώου και άβλαβούς εκ της συνεντεύξεως του μετά του άντιπάλου του, πρην.

μα ὅπερ εθεώρει ὡς οὐδεμίαν ἔχον ἐλπίδα ἀφότου ἢ δυστυχῆς ἔλλεν τὸν ἐπιληροφόρησε περὶ τῆς ἐπιδεξιότητος τοῦ Μίραν περὶ τὴν χρῆσιν τῶν πυροβολῶν ὄπλων.

Τέλος βῆμα ἐλαφρὸν ἠκούσθη εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ἡ ἔλλεν ἠγέρθη ἀναπηδήσασα, διότι ὁ κρότος ἐκεῖνος ἐπαπέφερε τὴν κίνησιν τοῦ ζωικοῦ ἐλατηρίου. ἤκουε, πνευστιώσα ὑπὸ ἐλπίδος καὶ τρόμου ἤκουε διὰ τῆς καρδίας, ὅπως πράττει ἡ γυνὴ ὅταν περιμένη τὴν ἐπάνοδον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ.

Τὸ βῆμα ἐπλησίαζεν... ἔφθασεν εἰς τὸν διάδρομον.

— Δὲν εἶναι αὐτός! εἶπεν.

— Εἶναι τὸ βῆμα τοῦ Βάλτερ! ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος βῆμα ἐλαφρὸν καὶ ἀμέριμον. Τοιοῦτον δὲν εἶναι τὸ βᾶδισμα φίλου ἐπιφορτισμένου εἰδήσεις θανάτου καὶ ἀπελπισίας! Θάρρος! ὑπάρχει ἐλπίς!

Χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τῆς θύρας εἰς τὴν οἴου φθαλμοὶ τῆς ὄρφανῆς ἐδελπὸν ἀτενῶς. Ποῖα αἰωνιότης τῇ ἐφάνη ἢ στιγμή ἢ προηγηθεῖσα τῆς ἀνοίξεως τῆς θύρας! Εἰσῆλθε τέλος ὁ Βάλτερ εἰς τὸ δωμάτιον μειδιῶν καὶ τὴν χεῖρα ἔχων τεταμένην διὰ νὰ θλίψῃ τὴν πρώτην ἣτις ἤθελε παρουσιασθῆ. ἤρκει τοῦτο. Ἡ ἔλλεν δὲν εἶχεν ἀνάγκην λόγων διὰ νὰ βεβηιωθῇ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἐκβάλλουσα δὲ κραυγὴν χαρᾶς ὡς πτηνὸν διαφυγόν τὰς πτυχὰς τοῦ ὄψεως, ὤρμησε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν τῆς ὅστις τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ.

— Ἐσώθη! ἔλλεν! ἐσώθη!... χωρὶς τὴν παραμικρὰν πληγὴν, ἐψιθύρισε φιλῶν τὰς παρειὰς τῆς ὑγρὰς ἀπὸ δάκρυα διαφεύγοντα κάτωθεν τῶν ἡμικλειστων βλεφάρων τῆς.

Ὁ βαρῶνος ἐσφιγξεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ. Οὐδέποτε ἀγγελικφόρος δὲν ἦτο τοσοῦτον εὐπρόσδεκτος εἰς αὐτόν. Ἰπῆρχε τι ἐν τῇ γενναίᾳ φιλίας τοῦ Βάλτερ πρὸς τὸν Ἑρρίκον, ἐν τῇ ὀλοσχερεῖ ἐλλείψει παντός σκοποῦ ἐργαστικῆς καὶ ζηλατύπου, τὸ ὅπεσον συνεκίνησεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Μουδραῦ.

— Ἐὰν ἡ μοῖρα μοι ἀρνήται τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐνεγκαλιωθῶ τὸν υἱόν μου, ἐσκέπτετο, θὰ ἔχω τοῦλάχιστον κληρονομήσειν τὸ ὄνομά μου!

Ὁ Ἑρρίκος ἄσθων εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν εἶδε τὴν τροφὸν ἣτις ἐστάθη εἰς κεραυνόπληκτος ἰδοῦσα αὐτόν. Ἡ ἐκπληκτικὴ ἔκφρασις τῶν χαλκοχρόων χαρακτηριστῶν τῆς ὑπεχώρησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν τῆς περιφρονησεως ἢ πιθανότης ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ νικητῆς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἀντιζήλου του πάλης δὲν εἶχε διέλθει τὸ πνεῦμά τῆς, διότι ἦτο παράλογον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἠδύνατο ποτε νὰ σφάλῃ ἡ χεὶρ τοῦ Μίραν.

— Ἐφυγεν! εἶπε καθ' ἑαυτὴν βλέπουσα τὸν ἀνυπόμονον νέον ἀναβαίνοντα τὴν κλίμακα διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἔλλεν ἔφυγεν ὡς σκύλος πρὸ τοῦ εὐγενοῦς τέκνου μου! Τώρα ἡ ἔλλεν δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἄλλως εἰμὴ νὰ τὸν περιφρονησῇ! ἀνέκραξε διότι εἶναι ἐπίσης ὑπερήφανος ὡς ὡραῖα! Γνωρίζω τὴν καρδίαν τῆς οὐδέποτε θ' ἀγαπήσῃ ὅ,τι δὲν δύναται νὰ σθεσθῇ. Θὰ τὸν διώξῃ ὡς σκύλον ἀπ' ἐμπροσθέν τῆς, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ λύπην!

Ἐχουσα τὴν πεποιθήσιν ταύτην, ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παιδαγωγοῦ ὅπου ὁ Νίκολ ὁ σκευοφύλαξ, ἡ μήτρης Ζέρμου καὶ εἰς ἡ δύο ἄλλοι ὑπηρέται συνεζήτησαν τὴν ὑπόθεσιν.

Διερχόμεθα ἐν σιωπῇ τὴν συνέντευξιν τῶν δύο ἐραστῶν. Εἶναι σκηνὴ ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας δύναται μὲν ἡ καρδία νὰ μαντεύσῃ, ἀλλ' ἡ γραφίς ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ. Ὅσοι εἶδον τὸν τάφον χαινοντα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς προσφιλεστέρως τῶν ἀγάπης, ὅσοι ἐχαιρέτησαν τὴν ἐπάνοδον τινος τὸν ὁποῖον ἐκλαιον ὡς ἀποθανόντα δύναται νὰ ἐξικονίσωσι τὴν βαθεῖαν καὶ ἡρεμον χαρὰν τῆς ἔλλεν. Καθὼς τὰ ταραττόμενα κύματα κατευνάζονται ὅταν καταπέσῃ ἡ πνοὴ τῆς λαίλαπος ἣτις τὰ ἀνήγειρεν, οὕτω κατευνέσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ συγκίνησις τῆς ὄρφανῆς. Θὰ ἦτο ἴσως καλὸν εἶναι ἢ ἐπάνοδος ἐκεῖνη τῆς εὐτυχίας μετὰ θλίψιν ὑπερβολικὴν συνεκινῆτο μετὰ λύπης διὰ τὴν πλήγωσιν τοῦ Μίραν διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν μισήσῃ μὲ ὅλας τὰς δυσαρρεσκείας τὰς ὁποίας τῇ εἶχε προξενήσει. Ἰπῆρξεν ὁ σύντροφος τῆς νηπιότητός τῆς, καὶ ἔτρεφεν ἀκόμη πρὸς αὐτὸν τρυφεράν καὶ πιστὴν φιλίαν ἀδελφῆς. Τὸ μεγαλειότερον ὄμμα ἀνατόχη τῆς ζωῆς

τῆς ἦτο ὅτι ὁ ἔρωσ τοῦ νέου Ἰνδοῦ δὲν περιωρίζετο ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

— Τώρα, ἀφήσατέ με, Ἑρρίκε! ἐξηκολούθησεν ἀφοῦ εἶπον πρὸς ἀλλήλους πᾶν ὅ,τι αἱ νεαρὰί καρδίαι τῶν εἶχον νὰ ἐμπιστευθῶσι. Καὶ ἄλλοι ἐπίσης, καὶ τοὶ μὴ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ φρονίον, ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὴν ἀγάπην σας; ὁ γηρικός θεὸς σας καὶ ἡ σύζυγός του. Εἶναι καιρὸς, προσέθηκεν ἐρυθριῶσα, νὰ γνωρίσω ἐκείνους οἵτινες ἐδείχθησαν πρὸς ὑμᾶς τοσοῦτον εὐλικρινεῖς φίλοι ἀπὸ τῆς νηπιότητός σας. Αἱ ἀγωνίαι τὰς ὁποίας ἐδοκίμασα μὲ δίδουσι νὰ ἐννοήσω τί ὑπέφερον αὐτοί, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἀργήτε περισσότερο νὰ τοὺς καθησυχάσετε.

Μολονότι ὁ ἐραστής τῆς παρεδέχθη τὴν δύναμιν τοῦ συλλογισμοῦ τούτου, μολοταῦτα πρῆλθεν ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα μέχρις ὅτου ἀποφασίσῃ νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ. Οὐδέποτε ἡ ἔλλεν τῷ ἐράνῳ τοσοῦτον ὡραία, τοσοῦτον καλὴ, τοσοῦτον γλυκεῖα, παρὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἦν, ἐν μέσῳ τῆς ἰδίας τῆς εὐτυχίας ἀνεπόλει τὴν ἀγωνίαν τῶν ἀγρονόμων καὶ τὸν παρεκίνηει νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ. Ὁ εὐτυχὴς νεανίας ἠδύνατο ἄλλως νὰ δικαιολογήσῃ τὴν βραδύτητά του, διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ πιστὸς Ζοε τοὺς εἶχεν ἤδη πληροφορήσει περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς μονομαχίας.

— Ὑγίαινε! εἶπε τέλος, ἐγειρόμενος τρίτην φορὰν ὅπως ἀναχωρήσῃ. Μετὰ τοιαύτην δοκιμασίαν, ὁ χωρισμὸς μοι φαίνεται πικρότερος παρὰ ποτε ἄλλὰ φέρω τὴν εἰκόνα σου ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ τοῦτο θὰ μὲ παρηγορῇ.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπεχαιρέτησε τὸν σιρ Οὐίλλιαμ καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἑπαυλιν μετὰ τοῦ Βάλτερ, θελήσαντος νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Οἱ δύο φίλοι ἐλθόντες εἰς τὴν ἑπαυλιν εὗρον τοὺς ἀγρονόμους βεβητισμένους ἐν βαθυτάτῃ λύπῃ. Ἀναμφιβόλως ἤξευρον ὅτι ὁ θετὸς υἱὸς τῶν ἦτο σώος καὶ ὑγιής, διότι ὁ Ζοε τοῖς τὸ ἐπανελάβεν ἐκκτοντάκις ἄλλ' ὑπῆρχε κηλὶς αἵματος ἐπὶ τῶν χειρῶν του, καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ ἀπλοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ ὄχι τοῦ μεγαλοποιημένου ὑπὸ τῶν σοφισμάτων ἦτο σχεδὸν φόνος. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσιν

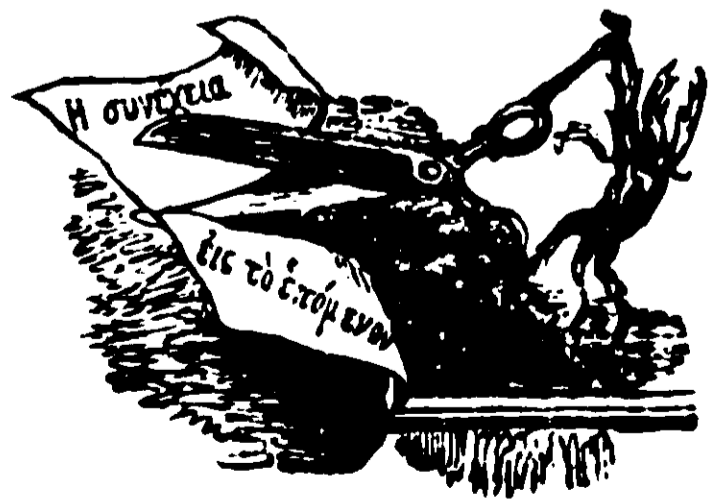
ὅλας τὰς λεπτεῖς καὶ ὡραίας διακρίσεις τῆς ὁποίας διδάσκει ὁ κόσμος. Ἰῆτε ἐχρησίσθησαν ὅλαι αἱ ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἔκκαμεν ὁ Βάλτερ Μουδραῦ ὑπὲρ τοῦ φίλου του ὥστε ὁ Ματθαῖος ἄσθων νὰ σφηνίσῃ ὀλίγον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἦτο εὐκολιότερον νὰ καταπεισθῇ ἡ σύζυγός του. Ἄμα αὕτη εἶδε τὸν εὐνοούμενον τῆς, τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὸν συνεχίωρσε, πρὶν μάλιστα τῇ ζήτησιν συγγνώμην.

— Δὲν ἀμφισβάλω ὅτι ἔχετε δικαίον, εἶπεν ὁ ἀξιὸς ἀγρονόμος, ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς. Εἶμαι ἴσως πολὺ εὐθής. Ἠξεύρω ὅτι ἡ κεφαλή μου εἶναι πολὺ σκοτεινὴ, ἀλλ' ἡ καρδία μου εἶναι καλὴ νομίζω, τοῦλάχιστον.

— Κεφαλή καὶ καρδία εἶναι καλαί, προσφιλῆ θεε! ἀνέκραξεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ λαμβάνων τὴν χεῖρά του. Καὶ ἐγώ, ὡς ὑμεῖς, ἀποδοκιμάζω τὴν φονικὴν σκηνὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάβα μέρος. Ἐνεπαίχθη, κατεπατήθη, ὑβρίσθη ἀπὸ τὸν υἱὸν ὅστις ὤρειλε τὰ πάντα εἰς τὴν γυναικοδωρίαν σας, ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Ριχάρδου Μουσκρῶδ!

— Τὸν υἱὸν τοῦ Ριχάρδου Μουσκρῶδ! ἐπανελάβεν ὁ ἀγρονόμος μετὰ περισσοτέρως πικρίας παρ' ὅσῃν ἐδειξέ ποτε. Σὲ ὕβρισε; Τότε εἶναι σκύλος καὶ ἀχάριστος, διότι ἐγὼ ἐφάνην καλὸς δι' αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον. Δότε μας τὴν χεῖρά σου, Ἑρρίκε! Τίς ἤθελεν ὑποφέρει τοῦτο; Δότε μας τὴν χεῖρά σου... σὲ συγχωρῶ!

— Καὶ ἔπειτα, προσέθηκε ὁ Βάλτερ Μουδραῦ ἐνῶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἀνεψιὸς ἐθλιβον ἀλλήλων τὰς χεῖρας, αὐτὸς ὁ Μίραν-Ἄφραξ ὅα ἐρόνευε τὸν Ἑρρίκον.

ἦρισαν περὶ Ὀμήρου ἑπτὰ πόλεις τῶν Ἑλλήνων
 ἅμα ἔχασαν αὐτὸν,
 ἐνὶ ζῶντας εἶχεν ὅλας διατρέξει χεῖρα τεινῶν
 καὶ τὸν ἄρτον ἐπαιτῶν.

Δ' Ἰσραήλης.

ὦ, τὴν λυχνίαν κάλλιον τοῦ βίου ἔπαξ, σόυσε
 ἢ ὅλας τὰς ἡμέρας σου νὰ πάσῃς, νὰ λυπῆσαι.

Λισχύλος.

Εἶνα: δεινὸν τὸ ν' ἀγαπᾷς, βαρὺ νὰ μὴ ἐραῖσαι,
 ἀλλ' εἶναι πάντων χειρίστον νὰ μὴ ἀνταγπαῖσαι.

Ἀνακρέων.

Τὶ γὰρ
 γίνοιτ' ἂν ἔλκος μείζον ἢ φίλος κακός;

Σοφοκλῆς.

ὦ, γαῖαν ἔχει ἐλαφρὴν, ποθεινοτάτη φίλη! . . .
 (Κἂν οὕτω θεὸς σὲ φάγωδι ταχύτερον οἱ σκύλοι.)

Ἀρμυανός.

Πῶσα γυνὴ χόλος ἐστίν' ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
 τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

Παλλάδας.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κακίστος, ἔχει δὲ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
 τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Ἀνώγειμος.

Πλὴν τοῦ χρυσοῦ, μοὶ φαίνεται, τὰ ἄλλα εἶναι μῦθοι.

Πύθεγμος.

Τὸ κάλλος ἄνευ χάριτος ἂν τέρπη, δὲν κατέχει·
 ἄνευ ἀγκίστρου δέλεαρ ἰδὼ κ' ἐκεῖ προστρέχει.

Ρουφίτος.

Εἰς βουλευτήν.

Βουλευταίε, ἀγαθὴν τὸ βῆτα δὲ ταῦτ' ἐπρίω νῦν,
 εἰπέ, πέσης ἐμᾶς; ἄλλα γὰρ ἦν πρότερον.

Ἀνώγειμος.

Εἰς νῆον ἄνθρωπε ἄριστόν εἶναι νὰ ἦν' ἀκμαῖος.
 Τὸ δεύτερον νὰ γεννηθῇ, μοὺ φαίνεται, ὠραῖος·
 τὸ τρίτον εἶναι νὰ πλουτῇ χωρὶς κανένα δόλον·
 καὶ τέταρτον νὰ ἐντυφῆ μετὰ τῶν φίλων δλων.

Σιμωνίδης.

Ἐρωτα παῖσι λιμὸς εἰδικτὴ χρόνος·
 ἔαν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβῆσῃ,
 θεραπεία σοὶ τὸ λοιπὸν ἤρτησθε βόθρος.

Κράτης.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλιστ' ἀμύεται, ἄλλος ἐπαινεῖ,
 τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

Θέογνις.

Οὐδεὶς ἐκὼν ἄδικος καὶ ἄκων ἐνάρτεος.

Σόλων.

Τὶ τοῖς θεοῖς ὄμειον ἔχομεν; Συγγνώμην καὶ ἀ-
 λήθειαν.

Λογγίνος.

Τρομερὰ ἢ βριαιότης τῶν κυμάτων τὰ
 ὅποια ἐξεγείρει ἢ μανιώδης θάλασσα,
 τρομερὰ ἢ πνοὴ τοῦ πυρός, τρομερὰ ἢ συ-
 στροφή τῶν χειμάρρων, τρομερὰ ἢ ἐνδεια,
 τρομεραὶ μυρταὶ ἄλλαι μάστιγες· ἐν τού-
 τοις οὐδὲν τρομερώτερον τῆς γυναικός.
 Οὐδὲν χρῶμα δύναται νὰ ἐξεικονίσῃ τὸ
 καταστρεπτικὸν τοῦτο στοιχεῖον, οὐδεὶς
 λόγος νὰ δώσῃ αὐτοῦ ἰδέαν. Ἐὰν θεός
 τις ἐφεῦρε τὴν γυναῖκα, ἃς μάθη ὁ θεὸς
 οὗτος, ὅτι ὑπῆρξε διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀ-
 παίσιος δημιουργὸς κακοῦ ὑπερτάτου!

Εὐριπίδης.

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ φρικωδέστερον τῶν
 κακῶν.

Ὁ αὐτός.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Τὸ γράμμα Χ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄν εἰς Ταντάλου λάρυγκα δὲν μὲ ἀνακαλύψῃς
 Ὅμως ὑπάρχω εἴτιος καὶ πρόξενος τῆς δίψης·
 Ἄλλ' εἰς ὠμὰ φαγώσιμα ποτὲ μὴ μὲ ζητήσης·
 εἰς τὰ ψητὰ εὐρίσκεις με, ἂν μόνον ἐρευνήσης.
 οἱ ὄσφωπῶλαι μ' ἔχουσιν, ἀλλ' ἔσα καὶ ἂν δώσης
 Νὰ μ' ἀγοράσης ἀπ' αὐτοῦ δὲν θὰ τὸ κατορθώσης·
 Ἄν ἔχω γεῦσιν καὶ ὄσμην οὐδ' ὠρισμένον χρῶμα·
 εἰς τὴν ψυχὴν εὐρίσκομαι καὶ ὄχι εἰς τὸ σῶμα.

Α. Ι. Κ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

ΟΙ προμηθεύοντες ὅ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀνὰ πληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6.